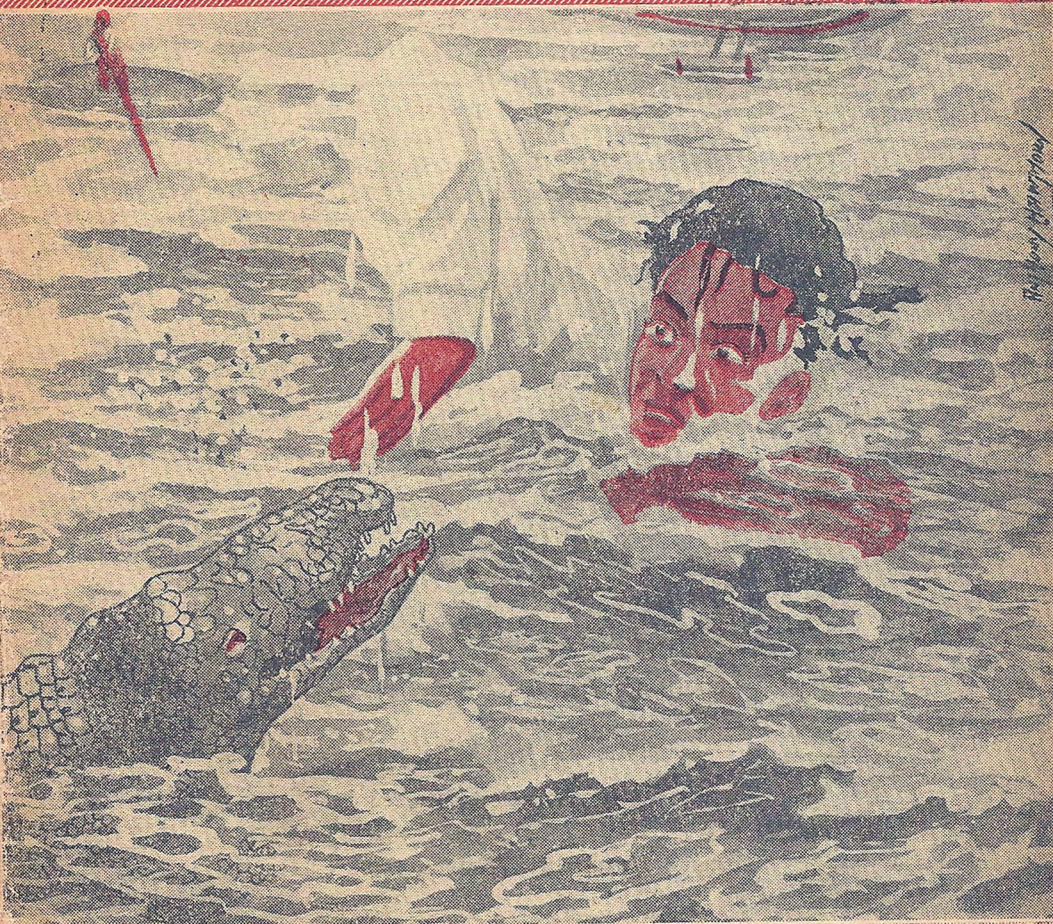


John TEMPLAR

38 ct.

6 franc

Belevenissen van een Gentleman-avonturier



Nr. 54 * De Slangenkuil

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-



B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

*

Agent voor België :

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 95895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK I.

Waarom John Templar zijn vriendin een ideale vrouw vond en „Dutchy” wel bereid was 'n handje te helpen.

In een wijde boog voer het ranke motorjacht, de „Birmania” om de Andamanen-eilanden heen en koerste regelrecht in de richting van de hoofdstad Port Blair. De duisternis was reeds geruime tijd geleden ingevallen en zowel de Golf van Bengalen als de Andamanen Zee lagen vredig te deinen in de donkere nacht, welke verstoken bleef van het geringste sprankje maanlicht. Het was uitstekend weer, de zee was kalm en er stond weinig wind.

Doch buiten het monotone gestamp van de motoren van de „Birmania” werd de stilte van deze tropennacht ook nog herhaaldelijk verstoord door het ronken van vliegtuigmotoren. Met regelmatige tussenpozen vloog een onzichtbaar vliegtuig laag over het water, scheerde rakelings over het motorjacht en verdween dan weer in de duisternis om tien minuten later weer terug te keren. . . . Het was ontegenzeggelijk een vreemd schouwspel, dat zich daar in het holst van de nacht boven de golven van een wereldzee afspeelde.

De Birmania, het eigendom van de statenloze zakenman-zwendelaar Ernest Lehmann uit Rangoon, probeerde op alle mogelijke manieren aan het vliegtuig te ontkomen, doch hoe de koers ook veranderd werd, steeds weer verscheen het witte motorjacht op het radarscherm in de cabine van het vliegtuig, dat nu al reeds meer dan twaalf uren deze achtervolging uitvoerde.

Wie zal al niet reeds hebben begrepen, dat het bewuste vliegtuig niets minder was dan de „Hurricane”, het door atoomkracht gedreven toestel van de gentleman-avonturier John Templar alias Sir Neville Carlisle?

Want zodra Ernest Lehmann het eiland Gâleh had verlaten met medeneming van zijn gehele vermogen, dat op ruim vijf millioen dollar geschat werd, had Templar, die vergezeld werd door zijn vrienden Maryse Choisy, James Parker en Phil Collins,

de achtervolging ingezet om Lehmann geen kans te geven te ontkomen. Aan boord van de Hurricane bevond zich natuurlijk ook de zakenrelatie van Lehmann, Lawrence Ravitz, die dit hele avontuur eigenlijk aan het rollen had gebracht door Templar te vertellen over Lehmann's millioenenbezit.

— Hij kan toch onmogelijk op zee blijven rondzwalken, merkte Phil Collins op, die naast Templar in de cockpit zat.

— Tja, dat ben ik ook van mening, maar niettemin zitten we hem nu al meer dan twaalf uur achter de steven en het schijnt er niet op te lijken, dat hij voornemens is ergens aan land te gaan.

Hoelang kun jij nog in de lucht blijven?

— Wat de brandstof betreft nog wel minstens vier en twintig uur, maar ik zou graag de motoren een uurtje op adem laten komen, Phil.

— Ben je bang, dat ze anders in de fik gaan?

— Je kunt nooit weten. Ze draaien nu al bijna veertien uur achtereen en op een betrekkelijk klein toerental, hetgeen niet bevorderlijk is voor hun gezondheid. Als het nog langer duurt, zal ik ergens op het water dalen en de motoren laten afkoelen. Maar ik doe dit liever niet zolang het nog donker is. Over een uur of vijf gaat de zon op en heeft Lehmann minder kans om er tussen uit te knijpen.

— Ja, temeer daar we hem met het radarscherm toch gemakkelijker in de gaten kunnen houden.

Op dat ogenblik ging de deur van de cabine open en verscheen Maryse Choisy, Templar's intieme vriendin, met twee bekers dampende koffie in de hand.

— Hier, jongens, zei ze, dat zullen jullie nodig hebben.

— Een ideale vrouw, Phil, merkte Templar op, toen Maryse zich weer had teruggetrokken. Ze schijnt welhaast onvermoeibaar en bovendien weet ze precies wat mensen zoals wij nodig hebben.

— Ja, ik maak je mijn compliment, Neville. Zij is werkelijk één uit duizend.

Het vliegtuig vloog op nog geen honderd meter hoogte boven de Andamanen-Zee en was gehuld in een ondoordringbare duisternis, die zwaar op dit werelddeel drukte. Beneden hen spreidde zich het watertapijt als een eindeloze vlakke uit en slechts wanneer de schijnwerpers van de Hurricane een ogenblik aanflitsten, flikkerden de schuimende golven fel op.

— Lehmann zal nooit met zijn millioenen in India of Birma aan land durven gaan, merkte Phil Collins, de directeur van de Asiatic Airways op, nadat hij zijn koffie had uitgedronken. Ik

vraag me dan ook werkelijk af, waarheen hij op weg is.

— Misschien weet hij het zelf nog niet eens, meende Templar. Ik deel je mening Phil, dat hij niet in India of Birma aan land zal durven gaan, doch waar zal hij zijn vermogen wel veilig onder kunnen brengen?

— Als ik me niet vergis vliegen we op dit ogenblik in Zuidelijke richting, is het niet?

— Ja, Zuid-Zuid-Oost ongeveer, antwoordde Templar. We zijn nu al bijna aan de andere kant van de eilandengroep. Ik begrijp niet goed wat Lehmann van plan is. Toen hij Gâleh verliet voer hij in Westelijke richting en even dacht ik dat hij op Ceylôn zou afkoersen, doch nauwelijks waren ze een kleine honderd mijl in zee gestoken of hij zwenkte de steven en vaarde terug in Oostelijke richting. En ik veronderstelde, dat hij bij donker op Gâleh aan land zou gaan. Doch hij sloeg vlak voor de eilanden scherp naar links af en vaart nu om de groep heen.

— Misschien is hij op weg naar Port Blair, veronderstelde Phil Collins.

— Dat is inderdaad de koers, die hij neemt, maar wat zou hij in Port Blair willen doen? Mijns inziens verberg je een aantal millioenen beter ergens in de rimboe van een of ander onbewoond eiland, dan in een drukke havenstad zoals Port Blair.

— We zullen maar afwachten. Tenslotte kan hij ons niet gemakkelijk ontkomen en wie beter dan Lehmann zelf kan ons de weg naar zijn bestemming wijzen?

Er werd weinig of niet meer gesproken en herhaaldelijk kwam James, die de richting van de „Birmania” op het radarscherm nauwkeurig volgde, de cockpit binnen om de juiste koers op te geven.

Langzaam verstreek de nacht en ongeveer een half uur voor zonsopgang voer de Birmania de haven van Port Blair binnen.

* * *

Toen de Birmania aanlegde, stond op het terras van de Engelse Jachtclub een man van een rieten stoel op en slenterde langzaam in de richting van de steiger. Hij was corpulent, had een rond hoofd met kleine, loerende oogjes en dunne grijze haren, die op zijn glimmende schedel geplakt zaten. Onder zijn arm droeg hij een tropenhelm, terwijl tussen zijn dikke lippen een uitgedoofde sigaret bengelde.

Deze man was „Dutchy”, tenminste onder deze naam stond hij op het hele eiland bekend, want zijn eigenlijke naam, Karel Steenbergen, was te moeilijk om door de Engelsen te worden uit-

gesproken. Karel Steenbergen was een Hollander, zoals uit zijn bijnaam „Dutchy” reeds kon worden afgeleid. Hij was oorspronkelijk afkomstig uit Nederlands Oost Indië, doch week kort voor de Japanse invasie uit naar Port Blair, waar hij met zijn meegenomen geld een kroeg begon, waar het cosmopolitische matrozengilde elkander al spoedig had gevonden. Dutchy had zowel tijdens als na de oorlog goede zaken gedaan, op allerlei gebied, en hij was dan ook welgestelder dan ooit te voren.

Hij liep naar het trapje, daalde de zes treden af en ging de steiger op. De Birmania lag reeds vastgemeerd aan de touwen en de wand van het vaarttuig knarste tegen de touwtrossen, die aan de steiger hingen. Een matroos legde een loopplank uit en Dutchy ging aan boord.

Ernest Lehmann stond aan dek op hem te wachten. De begroeting was kort en zakelijk, doch het bleek, dat de mannen elkan- der goed kenden.

— Alles Okay, Dutchy? vroeg Lehmann.

— Met mij wel, luidde het antwoord. Maar jij schijnt moeilijkheden te hebben, hè?

— Een beetje, ontweek Lehmann deze positieve vraag. Kom, laten we naar mijn hut gaan.

De dikke Hollander volgde de millionair naar diens hut, wierp daar zijn helm op een stoel en ging zelf in een andere zitten.

— Wat wil je drinken, Dutchy? Whiskey? Brandy?

— Tomato-juice, luide het antwoord.

— Tomato-juice?? Sinds wanneer drink jij geen alcohol meer?

— Ik heb nog nooit voor mijn ontbijt sterke drank gedronken, Lehmann, antwoordde Dutchy, terwijl hij uit het borstzakje van zijn witte jasje een zwarte sigaar nam. Hij beet er met een verwoede trek het puntje af, spooog dit naar een onbekende bestemming en stak er de brand in.

Lehmann had gebeld en even later was een matroos versche- nen, die een flesje tomato-juice bracht, terwijl Lehmann zich een whiskey met soda inschonk.

— Heb je lang zitten wachten? vroeg Lehmann nadat de matroos weer was verdwenen.

— Vanaf drie uur zit ik op het terras van de Jachtclub, gaf Dutchy ten antwoord. En nu is het zeven uur. Reken dus zelf maar uit of het lang is of niet.

— Ik kon niet eerder binnenlopen, Dutchy, antwoordde Lehmann, terwijl hij de helft van de inhoud van zijn glas naar bin- nen goot. Ze zaten achter me aan.

— Wie zijn ze?

— Ik zal barsten als ik het precies weet, maar in ieder geval hebben ze het op mijn bezittingen gemunt. Je moet namelijk weten, dat ik op Gâleh een geheime bergplaats had gemaakt, waarin ik een groot deel, ik kan wel zeggen het grootste deel van mijn vermogen had verborgen. De schurken schijnen er achter gekomen te zijn en ik voer onmiddellijk naar het eiland waar zij inmiddels reeds waren aangekomen met een watervliegtuig. Waarschijnlijk ben ik verraden door de kleine Dhjâreh, die....

— Wie is de kleine Dhjâreh? vroeg Dutchy.

— Je weet wel, dat lieve Maleise kind, dat drie jaar bij mij in huis is geweest. Haar vader moest op Gâleh op mijn bezittingen passen en ik had haar als onderpand meegenomen. Ze heeft doorgeslagen en de schurken werden natuurlijk door mijn vermogen aangetrokken.

— En toen?

— Ik slaagde er in mijn bezittingen aan boord van mijn jacht te brengen en het eiland te verlaten. Ik moet toegeven, dat het even heet toeging, want het hele eiland scheen tegen me in het geweer te komen. Terwijl ik het riviertje afvoer, werd ik beschoten. Ik had echter een mitrailleur aan boord en ik heb ze er van langs gegeven. Dat verzeker ik je.

— En toen?

— En toen? Nou, toen ben ik hem gesmeerd natuurlijk. Maar die lui stegen onmiddellijk met hun machine op en zijn me de hele verdere dag en de daarop volgende nacht achterna blijven vliegen. Ik kon ze niet kwijt raken, wat ik ook al probeerde. Ik had een goede hoop, dat ze in het donker mijn spoor wel bijster zouden worden, maar neen hoor.

— Heb je nooit gehoord van radar?

— Natuurlijk heb ik daarvan gehoord. Ja, misschien hadden ze wel een radar-installatie aan boord. Anders hadden ze me onmogelijk in de nacht kunnen volgen. Er was geen streepje maanlicht te bekennen.

— Ik vraag me af hoe een vliegtuig zo lang in de lucht kan blijven, zonder nieuwe brandstof in te nemen, merkte Dutchy op.

— Tja, daar heb ik nog niet eens aan gedacht. Ik heb geen enkele keer gemerkt dat ze geland zijn. Bovendien, waar hadden ze midden op zee benzine vandaan moeten halen?

— En nu?

— Wel, ze hebben natuurlijk gemerkt, dat ik Port Blair binnen ben gelopen. Maar wat moest ik anders doen? Mijn brandstof raakte op. Voldoende voedsel had ik al evenmin aan boord

en ik stond dus voor de keus om Port Blair aan te doen of op zee te verrekken van honger en dorst.

Op dat ogenblik werd hun aandacht getrokken door een zwaar motorgeronk, dat vanuit de lucht kwam. Een vliegtuig cirkelde laag boven de jachthaven en onmiddellijk begaven Dutchy en Lehmann zich aan dek.

— Is dat hem? vroeg de Hollander.

— Ja, dat zijn ze. Ze zullen dadelijk wel landen, denk ik.

— En waarom heb je me nu gewaarschuwd?

— Om me te helpn natuurlijk. Oh, je hoeft 't heus niet voor niets te doen, Dutchy. Ik bied je een behoorlijk bedrag wanneer je me er uit helpt.

— Hoeveel?

— Vijftig duizend dollar.

— Maal twee....

— Hon....derd....

— En geen cent minder. Doe je het niet, gooi dan de trossen los en kies weer het ruime sop, Lehmann. Ik zit hier niet om vliegen te vangen, maar om geld te verdienen, begrijp je.

— Maar honderd duizend dollar is een vermogen op zichzelf.

— Niet voor Mr. Ernest Lehmann, vond Dutchy. Mr. Lehmann zwendelt voldoende om over zo'n luttel bedrag spoedig heen te komen. Nou, wat doe je?

— Okay, Dutchy, ik neem het aan, maar....

— Vijftig vooruit en vijftig na afloop van de show, viel de Hollander hem in de rede. Accoord?

— Okay.

— Zullen we dan even afrekenen?

— Heb je haast?

— Als er geld te ontvangen is, heb ik altijd haast, Lehmann. Jij soms niet?

Lehmann slaakte een diepe zucht. Hij nam een bos sleutels uit zijn zak en liep naar een kleine safe, die in een hoek van het vertrek achter een schilderij in de wand was ingebouwd. Hij nam er enkele stapeltjes bankbiljetten uit, telde deze op de tafel voor de Hollander uit en sloot dan weer de safe. Dutchy keek met begeerte ogen naar het geld, dat zich voor zijn ogen had uitgestald en met zijn tong veegde hij langs de dikke lippen. Snel schoof hij de biljetten op een hoop, schudde ze recht en liet ze dan in de zak van zijn broek verdwijnen.

— Okay, Lehmann. Wat is er te doen?

— Ik heb aan boord een aantal kisten waarin mijn vermogen geborgen is.

— Hoe groot is dat vermogen?

— Eh.... ruim vijf miljoen....

— Vijf....mil....lioën?

De Hollander floot scherp tussen de tanden en zijn ogen werden nog iets kleiner, terwijl hij scherp naar Lehmann keek.

— Vijf miljoen is een hoop geld, Lehmann.

— Ik betaal je toch geen cent meer dan honderd duizend, Dutchy. Je hebt het voor die prijs aangenomen en ik houd er niet van om....

— Ssssst.... heb ik iets gezegd? Ik zei honderd duizend en daar blijft het bij. Ook al bracht je honderd miljoen aan land. Maar ik mag toch wel even verbaasd zijn over de omvang van je vermogen? Ik wist wel, dat je rijk was, Lehmann, maar vijf miljoen.... jonge, jonge, dat is lang niet mis. Maar goed, ga verder....

— Jij moet zorgen, dat die kisten niet in handen vallen van de schurken die mij achterna zitten. Kun je me dat garanderen?

Dutchy knikte in gedachten en zat onderwijl hartstochtelijk op zijn sigaar te kauwen.

— Ja, ik denk wel, dat het me zal lukken je uit de penarie te helpen, Lehmann. Maar we zullen voorzichtig te werk moeten gaan.

— Heb je al een plan?

— Laat eerst nog eens een tomato-jus voor me komen.

Lehmann belde zijn bediende en deze bracht even later nog twee flesjes van het verlangde vruchtensap binnen. Dutchy bediende zichzelf, dronk een heel glas achter elkaar leeg en stak opnieuw zijn sigaar aan, die door het praten uitgegaan was. Toen zei hij:

— Om te beginnen zullen die kisten aan land gebracht moeten worden, Lehmann.

— Ja, maar heb je een geschikte en veilige schuilplaats om ze op te bergen? vroeg de statenloze zakenman-zwendelaar.

— Er is niemand die het eiland beter kent dan ik, Lehmann, vergeet dat niet. Zelfs een inboorling niet. De kisten moeten dus van boord. Zijn ze zwaar.

— Neen, dat valt nog wel mee. Een groot gedeelte van de inhoud bestaat uit papieren geld en waardepapieren. Voor de rest juwelen, ruwe diamant en wat al niet meer. Ik denk dat de hele partij, inclusief emballage, nog geen twee honderd kilo weegt.

— Oh, dat valt dus nog al mee, vond Dutchy. Nu moeten we evenwel niet uit het oog verliezen, dat die vijanden van jou natuurlijk op de hoogte zijn van jouw aanwezigheid in Port Blair. Ze hebben je de haven binnen zien varen en aan deze stei-

ger aan zien leggen. Dat is verdomd jammer, Lehmann. Mij kennen ze daarentegen niet en als wij er in slagen de kisten van boord te krijgen zonder dat zij het in de gaten hebben, ben je gered. Ik zorg er dan wel voor, dat ze op een veilige plaats worden opgeborgen.

— Maar dat kunnen we volgens mij niet bij daglicht doen.

— Precies, en daar gaat het nu juist om. Het beste is natuurlijk om te wachten tot vanavond en ze dan in alle stilte van boord halen. Ook al vanwege de havenautoriteiten. Maar dat zou betekenen, dat ze nog minstens twaalf uur aan boord moeten blijven, twaalf uren dus, gedurende welke jouw vijanden volop de gelegenheid krijgen om zich hier in de buurt op te stellen.

Lehmann verzak in gepeins en zocht diep naar een oplossing voor dit probleem. Hij voelde zich allermintst op zijn gemak. Door het venster van zijn hut keek hij uit op de Andamanen-Zee, die verlicht werd door de nog flauwe stralen van de rijzende zon. Maar het was al licht genoeg, om in de verte het verwenste vliegtuig van zijn achtervolgers te zien landen. Het scheerde laag over de glinsterende golven en veroorzaakte even later een fontein van opspattend water. Langzaam taxiede het in de richting van de jachthaven en op een afstand van ongeveer vijftig meter bleef het liggen. De deur van de cabine bleef gesloten en er kwam dus niemand naar buiten. Doch hij voelde dat men zijn jacht door een scherpe kijker bespioneerde.

De Hollander had de landing eveneens gezien en hij keek betekenisvol naar Lehmann, die zich nog eens een whisky met soda inschonk.

— Het zal om de duvel niet meevallen, Dutchy, zei hij na een teug genomen te hebben. Ze liggen vlak voor ons en kunnen alles duidelijk zien. Als we nu bijvoorbeeld de kisten van boord zouden halen, zouden ze het onmiddellijk weten.

— Daarom doen we het ook niet, besloot Dutchy. We mogen geen enkel risico nemen. Ik heb weliswaar al vijftig duizend dollar in mijn zak, maar ik zou het sneu vinden als ik die andere vijftig rooien misliep.

— Precies, let dus goed op je tellen. Deze hele affaire is al stom genoeg, om nog meer stomiteiten uit te halen.

— Wat is er eigenlijk precies gebeurd? Ik bedoel, is deze affaire een gevolg van een stomiteit van jou?

— Neen, dat niet direct. Enkele dagen geleden vertrok ik per vliegtuig naar Bombay om een bezoek te brengen aan een zakenrelatie, Lawrence Ravitz. Ik meen dat je hem wel eens hebt ontmoet.

— Ja, ja, ik herinner me hem. Ga verder.

— Nu dan. Ik kwam 's avonds in Bombay aan en de volgende middag werd ik opgebeld door de politie van Rangoon, dat de alarminstallatie van mijn villa in werking was getreden en dat men vermoedde, dat er ingebroken was. Ik charterde een toestel en vloog als de bliksem terug naar Rangoon. De politie zat in mijn villa op mijn terugkeer te wachten. Er werd niets vermist, behalve ontdekte ik, dat Dhjâreh verdwenen was en dat er aan de sloten van mijn geheime safe geknoeid was. Dhjâreh wist wel het een en ander. Zij kende het bestaan van mijn onderaardse werkkamer, ze wist precies de ligplaats van de sleutel en ik neem aan, dat ze nog meer dingen geweten heeft. In elk geval dacht ik onmiddellijk aan mijn schatten op Gâleh. In mijn safe bewaarde ik namelijk een door mijzelf getekende kaart van de juiste ligplaats op het eiland. En ik kreeg al spoedig het vermoeden, dat men naar deze kaart gezocht had. Ik maakte dus terstond mijn jacht gereed en vertrok zo snel als maar enigszins mogelijk was. Toen ik bij Gâleh aankwam ontdekte ik een vliegtuig, dat dicht bij het strand lag. Enfin de rest weet je wel. Ik voer met mijn jacht het riviertje op naar het binnenland, bracht de kisten aan boord en voer weer terug. Van de schietpartij heb ik je reeds verteld.

— Ja, dat weet ik. Maar heb je geen flauw vermoeden wie die lui zijn?

— Neen, niet in het minst. Over het algemeen zijn het wel bekenden, die je zulke poetsen bakken, maar ik zou toch heus niet weten, wie voor dit gijntje in aanmerking zou kunnen komen.

— Nou ja, dat zullen we waarschijnlijk nog wel te weten komen. Als we eerst maar die vervloekte kisten van boord hebben. Dat is voorlopig onze grootste zorg. Je bent er toch wel zeker van, dat het niet de politie is, die achter deze vertoning zit, wel?

— Neen, daar behoef je niet bang voor te zijn. Ik heb wel eens verschil van mening gehad met de politie, doch ik zou niet weten op welke wijze ik het laatste jaar hun aandacht had moeten trekken. Neen, politie is het in geen geval. Trouwens, die treden volgens mij wel een beetje anders op.

— Maar ze beschikken over een uitstekend vliegtuig en het zijn dus geen ordinaire zakkenrollers.

— Een zakkenroller zou ook nooit zijn aandacht aan mij besteden, Dutchy. Daar ben ik te groot wild voor. . . .

* * *

HOOFDSTUK II.

Waarom Maryse Choisy en James Parker de rubberbootjes gingen oppompen en het rustige water van het meer plotseling in beroering kwam.

— Nu, wat denken jullie er van? vroeg Templar, nadat hij in de ruime cabine van de Hurricane aan de ontbijttafel had plaats genomen. Moeten we het vliegtuig verlaten en aan land gaan of niet?

De vrienden zaten aan een langwerpige tafel achter hun bordjes, terwijl James bezig was geroosterd brood met „ham and eggs” te serveren. Maryse schonk inmiddels thee in, behalve door Phil Collins, die altijd koffie aan het ontbijt dronk, zoals trouwens iedere Amerikaan.

— Ik zal in elk geval niet mee kunnen gaan, merkte Ravitz op.

— En ik evenmin, zei Collins.

— James en ik ook niet, vond Maryse. Lehmann kent ons alle vier. Jij bent de enige, die hij nog niet ontmoet heeft.

— Maar er moet toch iets gebeuren, vond Templar. Of willen jullie wachten tot het donker wordt?

— Dat lijkt me in principe nog niet zo'n gek idee, was Collins van oordeel, terwijl hij zijn toast met boter besmeerde. Vergeet niet, dat Lehmann er geen flauw idee van heeft, wie hem achter zijn vodden zitten. Waarom zouden we hem niet in die onwetendheid laten? Voor ons is het beter, dat hij niet weet met wie hij te doen heeft. Bovendien wil het me voorkomen, dat ze aan boord van de Birmania ook geen haast maken om de kisten aan land te brengen. Ik denk dat zij eveneens op de duisternis wachten.

— In dat geval zouden wij toch aan land moeten gaan, oordeelde Templar. Stel je voor, dat ze na het invallen van de duisternis de kisten van boord gaan brengen. Het is ons doel te weten waar de kisten terecht komen. En dat kunnen we nooit te weten komen zolang we aan boord van de Hurricane blijven.

— In elk geval heeft hij contact met Port Blair, zei Ravitz, terwijl hij bezig was zijn ham and eggs te bezouten. Toen we over het jacht heenscheerden zag ik hem met een dikke vent op het dek staan. We hadden te grote snelheid en ik kon hem dus niet goed zien, maar ik zou er op hebben durven zweren, dat ik die man meer heb gezien.

— Weet je niet of Lehmann relaties of kennissen in Port Blair had? vroeg Templar.

— Neen.... of.... wacht eens.... als ik me niet sterk vergis heb ik bij hem in Rangoon eens een vent ontmoet, die in Port Blair woonde. Het was een Hollander meen ik. En die was ook nogal dik. Ja, nu weet ik het zeker. Hij had een moeilijk uit te spreken naam en daarom noemden ze hem „Dutchy”. Ik begin werkelijk te geloven, dat hij het was, met wie Lehmann op het dek stond, toen wij over het jacht vlogen.

— Dat zou een eind in de goede richting zijn, Ravitz, meende Templar. Nu weten we in elk geval met wie hij samen gaat werken. Wat was die Dutchy voor een snuiter?

— Precies weet ik het ook niet, maar ik geloof, dat hij in Port Blair een kroeg of zoiets houdt. Ik heb hem slechts eenmaal ontmoet.

— Dan zal het wel zo'n kroegbaas zijn, die zich met allerlei onguere zaakjes bezig houdt, denk ik. In de oorlog hebben die lui meestal een behoorlijke smokkelhandel gedreven en na de oorlog hebben ze zich ingelaten met allerlei andere smerigheden. Die Dutchy zal wel uit hetzelfde hout gesneden zijn. Maar jongens, wat moeten we doen? We hebben nog steeds geen oplossing gevonden.

— Het is beroerd, zei Collins, dat niemand van ons het eiland kent. Anders hadden we ergens anders aan land kunnen gaan en te voet naar Port Blair.

— We kunnen natuurlijk wachten tot we zien, dat er op het jacht iets gebeurt, zei Ravitz weer. Uiteindelijk zitten zij ongeveer in een zelfde situatie als wij. We zijn verplicht verstopper-tje te spelen. Bovendien zou ik niet graag willen, dat Lehmann er achter komt, dat ik hierbij betrokken ben.

— Wat is je meer waard? vroeg Templar, een hand met geld of je relatie met Lehmann.

— Allebei evenveel, luidde het antwoord.

Plotseling sprong James overeind. Hij liep naar een der raampjes en keek naar buiten.

— Ze smeren hem, sir, zei de reus. Kijkt u maar. Een matroos gooit de touwen los en de achterstevan zwenkt reeds naar buiten.

In een ommezien van tijd stond iedereen door de raampjes naar de Birmania te kijken. James had gelijk gehad. De trossen waren losgegooid en langzaam voer het jacht nu achteruit langs de steiger. Aan het einde stopte het vaartuig even, doch dan ging het volle kracht vooruit, terwijl het scherp naar links draaide.

— Die Dutchy is nog aan boord, zei Templar. Ik heb hem tenminste niet weg zien gaan.

— Weet je wat ik denk dat hun plan is, Neville? zei Collins.

— Wel?

— Ze varen naar een andere plaats op het eiland. Dutchy wijst hem de weg en hij zal waarschijnlijk iedere inham en grot kennen. We doen er goed aan hen te volgen.

— Okay, vond Templar. Kom, Phil, dan gaan we naar de cockpit.

Enkele ogenblikken later, toen de Birmania reeds enkele honderden meters van hen verwijderd was, sloeg Templar de motoren aan, gaf gas en toen taxiede de Hurricane langzaam over de golven achter het smetteloze jacht aan.

Maryse en James waren in het kleine keukentje achterin bezig de vaat te wassen terwijl Ravitz in de cabine languit in een fauteuil een sigaar lag te roken. Het bleek al spoedig, dat Collins gelijk had gehad. De Birmania koos namelijk geen zee, doch bleef op een afstand van enkele tientallen meters lang de kust varen. Deze kust was rotsachtig en steil en vertoonde vele inhammen en kloven. Zij had iets weg van de fjordenkust van Noorwegen.

Het water was helder blauw en men kon op sommige plaatsen duidelijk de bodem zien. Exotische vissen zwommen traag en majestueus onder de drijvers van het vliegtuig door, zich niet storend aan de vreemde wezens, die boven hun koppen voorbij trokken.

De zon steeg langzaam hoger aan de hemel en in de cockpit van de Hurricane begon men de dreigende hitte reeds te bespeuren. Het werd een uitermate warme dag. Templar had alle raampjes van de stuurhut opengeschoven en een koele zeewind woei naar binnen.

Met een sigaret losjes tussen de lippen — hetgeen in elk ander vliegtuig levensgevaarlijk zou zijn geweest — stuurde hij de machine achter het jacht aan. Zijn handen lagen rustig op de stuurknuppel, terwijl zijn linker voet op de gaspedaal drukte.

— Ze hebben natuurlijk reeds lang in de gaten, dat wij hen achterna zitten, meende Templar.

— Volgens mij is het een onbegonnen werk, antwoordde Collins. Ik begrijp niet goed waar ze heen willen. Zien ze dan niet in, dat wij hen niet los zullen laten. Lehmann zal toch heus wel begrijpen waar het ons om te doen is.

— Vanzelfsprekend, zei Templar. Niet voor niets had hij een mitrailleur aan boord van zijn jacht. Als je het mij op de man af vraagt zou ik zeggen, dat ze straks de een of andere inham invaren, om zich er te verbergen.

Maar zouden ze dan niet begrijpen, dat wij voor de ingang van die kloof op wacht blijven liggen?

— Misschien is er via die kloof een andere uitweg. Misschien staat die kloof onderaards in verbinding met een andere kloof. Ze weten wel, dat wij er met de Hurricane nooit achteraan kunnen. Enfin, we moeten maar afwachten.

— Ja, ja, riep Collins eensklaps uit. Kijk, Neville, ze draaien bij....

Templar had het ook gezien. De Birmania had vaart geminderd en de neus van het vaartuig draaide nu langzaam in de richting van de steile rotsen. Geruime tijd was het bezig met manoeuvreren, doch dan tufte het langzaam vooruit en weldra verdween het in de rotswand.

— Daar gaan ze, Phil, zei Templar, die de gaspedaal iets dieper indrukte. De Hurricane schoot vooruit en kwam even later aan op de plaats waar de Birmania verdwenen was. Voor hun ogen vertoonde zich een brede donkere schacht, die loodrecht in de rotsen verdween.

— Precies wat ik gedacht had, vervolgde Phil Collins. Deze eilanden bestaan soms uit niets anders dan onderaardse kanalen en meren. Wie weet waar de schurken terecht komen. Wat denk jij dat we doen moeten? We kunnen ze niet achterna. De spanwijdte van de vleugels is wel drie keer zo breed als de ingang van de kloof.

— We hebben twee motorboten aan boord, Phil, merkte Templar op. Twee kleine motorboten. Elke boot biedt plaats aan twee passagiers. We zijn met zijn vijven. James moet ten alle tijde aan boord van de Hurricane blijven. Maryse wil ik niet meenemen en dus blijven wij met drieën over: jij, Ravitz en ik. Wat denk je er van?

— Ja, zuchtte Collins. Ik geloof niet, dat er een andere oplossing bestaat, maar erg aanlokkelijk komt me dit voorstel ook weer niet voor. Ben je vergeten dat Lehmann de beschikking heeft over een machinegeweer?

Templar knikte zwijgend en keek scherp naar de ingang van de kloof. Er kwamen blauwe rookwolken naar buiten, die waarschijnlijk veroorzaakt werden door de uitlaat van de benzine-motoren van het jacht.

— We hebben voldoende geweren en revolvers aan boord om ons tot de tanden te bewapenen. Bovendien beschik ik ook over twee mitrailleurs.

— Wat? riep Collins opgewonden uit. Heb je mitrailleurs aan boord? Verdomme, Neville, waar wachten we dan op. Het is vijf jaar geleden, dat ik een machinegeweer in mijn knuisten

heb gehouden. Wat een genoeg zou ik er in hebben een trommel leeg te vuren op dat jacht.

Templar klom uit zijn stuurstoel en ging de cabine binnen.

— James, zei hij; breng de twee motorboten buiten boord, plaats in elke boot een machinegeweer en enkele geweren. Jij blijft met miss Choisy aan boord, terwijl wij met zijn drieën achter Lehmann aan gaan.

— Uitstekend, sir, antwoordde de reus, doch in zijn ogen was duidelijk te zien dat hij liever met zijn meester mee ging in plaats van kindermeisje te spelen. Hij gehoorzaamde evenwel zonder tegenstribbelen en weldra sjouwde hij de kleine motorboten naar buiten, liet ze in het water plonzen en bevestigde ze aan de drijvers.

— Hoe verdelen we ons over de boten? vroeg Collins.

— Jij gaat alleen, antwoordde Templar, terwijl Ravitz en ik de andere boot nemen. In elke boot staat een mitrailleur en bovendien liggen er enkele geweren. Zullen we gaan?....

Hij kuste Maryse teder op haar wang, drukte even haar arm en klauterde dan naar buiten. Weldra zat hij in de motorboot en hielp Ravitz bij het instappen.

— Jij gaat voorin met de mitrailleur, Ravitz, beval hij. Weet je hoe zo'n ding werkt?

— Reken maar, luidde het antwoord. Wie er toevalligerwijs voor komt krijgt van mij het eeuwige leven.

— Okay dan.... daar gaan we Collins.

Hij sloeg de motor aan, maakte de haak van de drijvers los en langzaam tufte het bootje in de richting van de kloof, gevolgd door dat van Collins. James stond op de drijver en Maryse in de deuropening van de cabine. Beiden keken met bezorgde ogen naar het drietal, dat op een gevaarlijk avontuur uitging en voor hen bleef niets anders over dan een eindeloos, ingespannen en zenuwslopend wachten.

— Nu hebben we geen boot meer aan boord, James, zei Maryse bezorgd.

— Neen, miss.

— En wat moeten we nu doen als ze niet terugkeren?

— Dan kunnen we niets doen, miss. We hebben geen boot meer aan boord. Behalve....

— Wat?

— Behalve de rubberboten natuurlijk.

— Oh, gelukkig, riep Maryse gerustgesteld uit. Kom, James, laten we die vast volpompen. Je kunt nooit weten hoe we ze nodig zullen hebben....

En terwijl Maryse en James de rubberboten volpompten en aan de drijvers bonden, voeren Templar en de zijnen de kloof binnen. Het was er donker en er hing een verstikkende damp van afgewerkte benzine. Blauwe wolken rolden hen tegemoet en duidelijk hoorden zij het holle geluid van de ronkende motoren, dat door de vochtige wanden van de grot weerkaatst werd.

Het kanaal was hoog en breed, zodat de Birmania er zonder enige moeite doorheen kon varen, doch de Hurricane had er niet eens binnen kunnen komen, zelfs niet met opgeklapte vleugels.

— Ik zie geen hand voor ogen, zei Ravitz. Zo meteen stoten we tegen de een of andere rots op.

— Maak je niet bezorgd, Ravitz, zei Templar. Heel vaag zie ik de kanten van de rotswand. Bovendien zou je op de voorplecht kunnen gaan liggen en je handen in het water laten hangen om te voelen of alles veilig is. We hebben maar een heel klein vaartje, zodat er nooit grote ongelukken zullen kunnen gebeuren.

Ravitz deed net alsof hij dit laatste voorstel niet gehoord had en Templar kon hem geen ongelijk geven. Het was nooit prettig om onverwachts met je vingers klem te zitten tussen de wand van het bootje en een rotsblok.

Templar begon het nu toch ook gevaarlijk te vinden om in het donker te varen. Daarom flitste hij zo nu en dan even een scherp zoeklicht aan om de weg voor hem te verlichten. Hij kon enkele tientallen meters voor zich uitkijken, doch hoewel hij duidelijk het zware ronken van de Birmania-motoren kon horen, was van het jacht zelf geen spoor te bekennen.

Plotseling maakte het kanaal een scherpe bocht. Het was Templar al opgevallen, dat zij diverse zijgangen voorbij waren gevaren en hij begon Collins theorie omtrent het labyrinth van onderaardse kanalen en meren aardig te geloven. De bocht was tamelijk scherp en plotseling zagen zij de Birmania liggen. Ze bevonden zich aan de ingang van een groot, rond meer. De oevers bestonden uit platformen, die ongeveer drie meter breed waren en op verscheidene plaatsen bevonden zich gangen, die niet door het water voerden, doch over rotspaden. Templar zette de motor van zijn bootje af en beduidde Collins hetzelfde te doen. Aan de ingang van het meer bleven ze liggen. Er was een goede hoop, dat men op het jacht de achtervolging niet gemerkt had. Enkele matrozen waren op het platform gesprongen en trokken het jacht nu met touwen naar de kant. Ze sloegen ijzeren pinnen in de rotsen en maakten de touwen er aan vast.

De eerste, die het jacht verliet was Dutchy. Dit hele toneel zag er werkelijk spookachtig uit. Daglicht kon er natuurlijk niet doordringen en de enige verlichting bestond dus uit enkele sterke lampen, die aan boord van de Birmania hingen en die spookachtige schijnsels tegen de steile wanden wierpen. Hierdoor bleven de beide motorbootjes in het kanaal onopgemerkt. Zij lagen geheel in het duister, doch de drie opvarenden konden duidelijk zien wat er aan boord van de Birmania plaats vond.

Men was bezig zware kisten op het platform te sjouwen. Dutchy en Lehmann stonden er met de handen in de zakken bij en rookten een zware sigaar.

Vijf kisten waren het, die van boord gehaald werden en wel-dra stonden ze naast elkaar op de rotsbodem van het platform. Dutchy en Lehmann waren in gesprek met de kapitein van het jacht, doch Templar en de zijnen konden niet verstaan wat er gesproken werd. Ze konden niets anders doen dan scherp toekijken en uit de handelingen der mannen afleiden wat er ging gebeuren.

Plotseling slaakte Collins, die in het achterste bootje zat, een onderdrukte kreet. Templar wendde zich met een ruk om en sperde de ogen wagenwijd open. In het halfduister, zag hij, dat er door het kanaal een enorm monster op hen afkwam. Collins was de eerste prooi en de Amerikaan deed alle mogelijke moeite om zijn bootje langs dat van Templar heen te manoeuvreren, hetgeen hij alleen maar kon doen met behulp van zijn handen aangezien het gebruik van een motor thans de aandacht van Lehmann zou trekken.

Het monster was een soort reuzenschildpad, zoals Templar nog nooit gezien had. Op zijn avontuurlijke reizen had hij heel wat schildpadden gezien, en zelfs dieren van enorme afmetingen. Tijdens een verblijf op de Galapagoseilanden, die ook wel de Schildpadeilanden genoemd werden, en die bestonden uit een vulkanische eilanden-groep in de Stille Oceaan ter hoogte van de equator, had hij kennis gemaakt met de zogenaamde reuzenschildpadden. Dit waren enorme kruipende dieren met hoornachtige pantsers en een grote tandeloze bek, zich op vier stompe poten kruipende voortbewogen en leefden van plantaardig en dierlijk voedsel. Daarentegen leefden de zogenaamde moerasschildpadden voornamelijk in het water. Doch het dier, dat Templar voor zich zag zou hij niet anders dan in de biologische klasse van de rivierschildpadden onder weten te brengen, een soort, dat hij dikwijls in Zuid-Amerika had ontmoet en dat vaak een lengte van 2 meter bereikte met een gewicht van 500 kilo. Dit monster, dat zich thans vlak

achter hen bevond, had evenwel geheel andere afmetingen. Het hoornachtige pantser had een lengte van vijf en een breedte van vier meter, terwijl de hals niet horizontaal vooruitstak, doch verticaal omhoog, waardoor het dier veel weg had van een enorme zwaan. De hals stond recht overeind en de kop stond er in een hoek van negentig graden horizontaal bovenop. De bek was half geopend en Templar zag de vlezige kaken, zonder tanden, slijmerig en schuimend. Het bewoog zich voort met zwempoten, zoals alle andere rivierschildpadden.

— Neville. . . ., schreeuwde Collins hees.

Maar Templar was te veel onder de indruk gekomen om onmiddellijk op deze plotselinge verschijning te reageren. Hij bewonderde het enorme monster, dat langzaam en statig, ja bijna majestueus op hen afzwoom, terwijl de bek steeds wijder open ging.

Doch veel tijd zou hem niet blijven om het dier te bewonderen. De hals helde langzaam naar voren over en een zwempoot kwam uit het water omhoog om zich op de rand van het bootje te plaatsen.

— Neville dan toch, riep Collins hees.

Templar greep zijn geweer, doch op hetzelfde ogenblik schoot de bek van het dier naar voren. Templar deinsde achteruit, kwam evenwel tegen Ravitz op, die zijn val stuitte en hief dan de kolf van zijn geweer op, die hij met alle kracht in de bek van het monster stiet. Het dier brulde zoals alleen een leeuw het zou hebben kunnen doen en het donderend geluid rommelde weg door het kanaal. Het had evenwel de aandacht van Lehmann en Dutchy getrokken.

Templar worstelde met het monster, dat op het punt stond te stikken. Het dier maakte ontzettend veel spektakel, het sloeg met de zwempoten om zich heen en ieder ogenblik dreigde het ranke bootje om te slaan. Toen scheen Collins het niet langer aan te kunnen zien. Hij greep zijn geweer, legde het tegen zijn schouder en vuurde twee maal achter elkaar.

De kop van het dier kreeg een enorme schok, de hals scheen te breken en Templar kon zijn geweer terugtrekken. De houten kolf was dik bedekt onder kleverig slijm en schuim. Hij wiste zich het klamme zweet van het voorhoofd, terwijl hij zag, hoe de hals van het monster voorover sloeg en met kop en al in het water verdween. Het lichaam bleef evenwel drijven en de uitgang naar de open zee bleef versperd. . . .

Het rumoer, dat het gevecht en de beide schoten uit Collin's geweer veroorzaakt had, was niet onopgemerkt gebleven. Lehmann en Dutchy staarden ingespannen in de richting van

de donkere gang. Zien konden zij evenwel niets, doch zij zagen duidelijk de deining aan de rand van het meer, dat de schommelende bootjes veroorzaakt hadden.

Ze stonden evenwel roerloos zonder iets te doen. Langzamerhand keerde de rust op het meer terug en ook het water lag weer doodstil tussen de oevers.

— Ik zou er een eed op durven doen, dat die ellendelingen achter ons aan zitten, zei Lehmann.

— Ja, ik meende ook zoiets te horen.

— Heb je die schoten niet gehoord? vroeg Lehmann.

— Zeg, denk jij eigenlijk dat er iets aan mijn oren mankeert. Natuurlijk heb ik die schoten gehoord. Waarschijnlijk hebben die vrienden van jou een of andere reuzenschildpad ontmoet, die hen aan het schrikken heeft gemaakt. Ze hebben het dier natuurlijk aan flarden geschoten en nu drijft het in het kanaal om ons de terugweg te versperren.

— Dus zitten ze toch weer achter ons aan, tierde Lehmann. Verdomme nog aan toe, hoe zullen we die schurken ooit kwijt raken. Maar hoe hebben ze in vredesnaam het kanaal in kunnen varen?

— Misschien zijn ze er door gezwommen, meende Dutchy.

— Doe niet zo krankzinnig, ze hebben natuurlijk een rubberbootje aan boord van hun vliegtuig gehad. Als ik ze kon zien zou ik dat rubber ding aan flarden schieten. Maar ik zie geen pest. . . . Met een rubberboot kom je niet ver, als er een paar kogelgaten in de wand zitten. Hé, Dutchy, weet je wat we doen zullen?

— Nou?

— Ik stel de mitrailleur hier op het platform op en laat een van mijn mannen er bij achter om de ingang van het kanaal onder schot te houden. Dan kan ons niets gebeuren. Zodra ze te voorschijn komen moet hij schieten. Wat denk je daarvan?

— Geen gek idee, Lehmann. Werkelijk geen gek idee. Om je de waarheid te zeggen is dat het verstandigste woord wat ik tot dusver nog van je gehoord heb. Okay, Lehmann, stel de mitrailleur maar op, des te eerder kunnen wij beginnen met de tocht.

Lehmann gaf een zijner matrozen opdracht de mitrailleur op het platform op te stellen en de ingang van het kanaal onder schot te houden en te schieten zodra er iets naar buiten zou komen. Toen eindelijk konden zij met de uitvoering van hun plannen beginnen. . . .

* * *

HOOFDSTUK III.

Waarom tien bierflessen in minder dan geen tijd gededigd waren en „Dutchy” Steenberg en enkele dier-tjes uit Zuid-Amerika had geïmporteerd.

Achter de plaats waar de Birmania aan het rotsplatform gemeerd lag bevond zich in de rotswand een smalle kloof. Vijf kisten stonden vlak voor deze kloof opgesteld en op een bevel van Lehmann namen vijf matrozen elk een kist op hun schouders. Dutchy stond reeds in de opening en gaf de mannen een teken hem te volgen. Lehmann liep achter hem aan, gewapend met een revolver en een scherpe schijnwerper.

De smalle gang liep over een vijftigtal meters horizontaal naar binnen en begon toen langzaam te stijgen. Op een gegeven moment bleef Dutchy staan en gaf de mannen een teken de kisten neer te zetten en een ogenblik uit te rusten.

— We hebben de tijd, zei hij, en het zwaarste gedeelte ligt thans voor ons. Kijk maar eens naar boven....

Iedereen keek naar boven en in plaats van het plafond van de rotsgang te zien keken zij in een ronde koker, die loodrecht omhoog liep en waarboven men de blauwe hemel zag. De mannen knipperden met hun ogen tegen het scherpe licht dat er door naar beneden viel.

— Hoe moeten we daar door omhoog komen? vroeg Lehmann.

— Zie je die ijzeren ladder aan de kant van de schacht niet? zei Dutchy. Welnu, twee van je mannen klauteren naar boven en laten een touw zakken. Met dit touw trekken zij de kisten omhoog en daarna volgen wij. Begrepen?

— Maar hoe kom je aan een touw?

— Als je goed kijkt zie je, dat er aan de onderste spijl van de ladder een dikke kluwen touw hangt. Een van de mannen zal op de handen van een ander moeten gaan staan om er bij te komen.

Lehmann begreep Dutchy's bedoeling. Hij gaf enkele bevelen aan zijn mannen en een van de kerels klom op de gevouwen handen van zijn maat. Hij maakte het touw los, wierp het omlaag en klauterde vervolgens op de schouders van zijn maat om zich daarna op te trekken langs de ijzeren ladder. Snel klauterde de zeeman omhoog, doch een schreeuw van Lehmann hield hem tegen.

— Zeg, sufferd, riep hij, wat moeten wij met dat touw doen? Waarom neem je het niet mee?

De man bleef staan en keek naar beneden.

— Geef het maar aan Pete, antwoordde hij en klom dan rustig verder.

De man, die Pete heette, wierp het touw om zijn hoofd, klom op de handen en vervolgens op de schouders van een zijner maats en volgde dan zijn maat, die al bijna het einde van de schacht bereikt had.

Weldra zakte het dikke touw door de tunnel omlaag. Het uiteinde werd om een kist gegooid en toen weerklonk een schreeuw.

Boven had men begrepen, dat er begonnen kon worden met hijsen. Langzaam verhief de kist zich van de grond en verdween weldra door de opening van de schacht, ieder uitzicht op de blauwe hemel daarbij afsluitend.

Zo ging het vijf maal, totdat alle kisten omhoog waren gehesen. Daarna moesten de overige vijf mannen volgen. Dutchy ging als eerste, vervolgens Lehmann en daarna de drie matrozen. De laatste, die natuurlijk niet door een van zijn maats geholpen kon worden klom langs het touw tot aan de eerste spijlen van de ladder en nam het uiteinde van het touw met zich mee.

Men bevond zich op een open plateau, ongeveer dertig meter boven de zeespiegel. Het bood een schitterend uitzicht over het eiland. In de verte zag men Port Blair als een witte blokken-doos in het zonlicht liggen, ver beneden hen aan de rand van het blauwe water. Op de achtergrond verhief zich een dicht oerwoud, terwijl het plateau begroeid was met alang-alang, een soort rietgras, waarmede men in Indonesië de daken van huizen placht te bedekken.

— Zie je dat bos daar? vroeg Dutchy aan Lehmann.

Deze knikte.

— Welnu, aan de rand van dat bos, ongeveer honderd meter naar binnen, heb ik een houten bungalow staan. Een geschikte plaats om bepaalde dingen op te bergen en zeer zeker geschikt om deze vijf kisten weg te moffelen.

— Ik heb zeer sterk de indruk, dat deze schacht niet door de natuur is gemaakt Dutchy, zei Lehmann.

— Dan heb je een juiste indruk gehad Lehmann, antwoordde de Hollander. De kanalen en meren hier beneden zijn alle het werk van de natuur, waarschijnlijk zijn ze ontstaan door aardverschuivingen en vulkanische uitbarstingen. In elk geval ontdekte ik, dat ze mij onschatbare diensten konden bewijzen indien ik er in slaagde een toegangsweg te maken vanaf de landzijde. Daarom liet ik deze schacht maken. Het heeft vier maan-

den geduurd, maar ik hoop er nog vele jaren plezier van te hebben. Als ik je vertelde hoeveel millioenen al door die schacht omhoog en omlaag zijn gegaan, zal je het misschien niet geloven.

— En hebben de autoriteiten er nooit iets van gemerkt?

— Neen, tot dusver nog niet. Daarom raad ik je ook in je eigen belang aan, je kiezen op elkaar te houden en tegen niemand een woord er over te zeggen. Dit geldt tevens voor je mannen.

— Op mij kan je rekenen, Dutchy, ik zal dit geheim bewaren als onderpand voor het vermogen dat ik enkele weken onder jouw beheer zal achterlaten. Ik moet eens op mijn gemak een geschikte bergplaats opzoeken.

— Okay. Zullen we dan nu maar verder gaan?

De vijf matrozen namen de kisten weer op hun schouders en voorafgegaan door Dutchy en Lehmann liepen zij door het hoge, harde gras in de richting van het oerwoud, dat zich op enkele honderden meters voor hun ogen verhief.

De hete stralen van de zon, die thans loodrecht boven hen stond, brandde op de ruggen der zeven mannen en het zweet gutste in brede stralen van hun gezichten. Toen zij dan ook eindelijk na een moeizame en afmattende tocht de rand van het woud bereikten, waren hun kleren tot op de draad doorweekt. Niet alleen van de matrozen, die elk een last van ongeveer dertig kilo hadden te torsen, doch ook de Hollander en Lehmann waren afgemat en nat bezweet. Daarom werd er even halt gemaakt. De kisten werden op de grond neergelaten en de mannen lieten zich in de schaduw van het dichte bladerendek op de grond neervallen.

— Tien dollar voor een fles koud bier, bood Lehmann.

— Een ogenblikje geduld nog, Lehmann, zei de Hollander. In mijn bungalow zal je alles vinden wat je nodig mocht hebben. IJsgekoeld bier, whiskey, sigaren en wat al niet meer.

— Is niemand van die bungalow op de hoogte? vroeg Lehman.

— Zeker, iedereen weet het zo'n beetje. Maar ze denken, dat ik me er alleen maar zo nu en dan eens terugtrek om verpozing te zoeken. In de stad is het meestal moordend heet en hier in de hoogte is het beter uit te houden omdat de Noord-Oost passaat er regelmatig overheen waait. Zullen we weer?....

De laatste etappe nam een aanvang. De kisten werden weer opgeladen en de weg door het oerwoud leidde ditmaal over een keurig begaanbaar pad, dat van elke oneffenheid was ontbloot. De bungalow van Dutchy lag ongeveer drie honderd meter het

bos in en stond op een open plaats, die evenwel geheel door een bladerendak werd overkoepeld. Er heerste weliswaar geen pool-temperatuur, doch het was er toch aanzienlijk koeler dan onder de bomen van het oerwoud of tussen het hoge alang-alang. Dit vond zijn oorzaak in het feit, dat Dutchy zogenaamde tochtschachten had laten kappen. Over een lengte van vele honderden meters waren bomen weggekapt, zodat rondom het huis een zestal wegen was ontstaan, waardoor de wind vrij kon blazen en koele zeelucht aanvoeren.

Het had iets weg van het Place de l'Etoile te Parijs. De bungalow lag temidden van een stervormig aantal wegen, die alle op de zee uitkwamen. Een machtig werk, dat veel dankbaarheid verschafte aan de gasten der bungalow. Het duurde niet lang of de zeven mannen waren allen gezeten in gemakkelijke, rieten stoelen, die rondom een rieten tafel stonden in een groot, vierkant vertrek, waarin zich grote, brede vensters bevonden, die naar buiten open sloegen.

Uit een keukentje, dat zich aan de achterzijde van het huis bevond, haalde Dutchy een tiental flesjes bier, die op ijs gekoeld waren en zette deze voor de mannen op tafel neer. Binnen enkele minuten waren de flessen leeg en lagen de mannen lui achterover met een sigaret of sigaar tussen de vingers.

— En nu de laatste etappe, Dutchy, zei Lehmann. Waar gaan we met de kisten naar toe?

— Dat zal ik je vertellen, Lehmann, antwoordde de Hollander. Je moet weten, dat er zich onder mijn keuken een grote, ruime kelder bevindt, waarin zich een viertal slangen bevinden. Neen, denk nu niet, dat het maar van die kleine addertjes zijn of zo. Het zijn reuzenslangen, weliswaar niet vergiftig, maar ik zou je niet aanraden er te dicht bij te komen. Zoals je misschien weet, zijn het reuzenslangen, die uitsluitend in de tropen voorkomen en die zich om haar prooi heen slingeren en deze dan geheel doorslikken. Ik heb er vier: twee pythons of tijgerslangen, die beide een lengte hebben van negen meter, een Boa Constrictor of te wel Konings slang en een Anaconda, die ik beide speciaal uit Brazilië heb laten komen. Je kunt je dus voorstellen wat voor een ravage die beestjes zullen aanrichten wanneer iemand zich in die kelder vertoont, temeer, dat ik ze wat hun voedsel betreft nogal strak houdt. En in die kelder ben ik van plan die vijf kisten neer te laten. Kun je je een betere lijfwacht voorstellen dan mijn vier reuzenslangen?

— Maar hoe wil je de kisten er dan later weer uit krijgen?

— Heel eenvoudig, mijn waarde Lehmann. Naast deze kelderruimte bevindt zich een kleinere kelder, die door middel van

een luik met elkaar zijn verbonden. Nu leg ik bijvoorbeeld in de kleinste kelder een jong varkentje, ik trek door middel van een touw, dat over een katrol loopt het luik op en de slangen zullen zich als razenden door de smalle openingen naar binnen storten om toch maar het eerst het jonge varken te bemachtigen. Onmiddellijk laat ik het luik weer zakken en mijn huisdieren zitten opgesloten, waarna wij de kelder waarin de kisten staan ongehinderd zullen kunnen betreden.

— Tja, inderdaad heel handig bedacht, meende Lehmann. Maar denk je niet, dat die slangen door de kisten heen kunnen breken?

— Absoluut uitgesloten. Waarom denk je dat ik die speciale kelder heb? Voor hetzelfde doel als waarvoor zij thans weer dienst moet doen. Er hebben meerdere kisten in gestaan, Lehmann. Neen, daarover behoef je je werkelijk geen zorgen te maken. Willen jullie meegaan, dan kunnen we de kisten onmiddellijk in de kelder laten zakken.

De zes mannen volgden de Hollander naar de achterzijde van het huis, waar zich onder andere de keuken bevond. In de vloer van de keuken bevond zich een vierkant luik, dat Dutchy door middel van een ijzeren ring opentrok.

— Kijk er maar eens in, nodigde hij uit.

Lehmann boog zich voorzichtig over de rand van het gat heen terwijl Dutchy een elektrische lantaarn aanstak. Hij liet het licht naar binnen vallen en de mannen zagen vier enorme reuzenslangen, die in een hoek van de kelder op elkaar lagen. Door het lichtschijnsel waren zij onmiddellijk gewekt, want onmiddellijk schoten hun verschrikkelijke bekken met de gevaarlijke kaken omhoog. Langzaam gleden ze over de betonnen vloer in de richting van het luik en onwillekeurig deinsde Lehmann iets achteruit. Onder het luik bleven de slangen liggen, traag wiegend met hun brede koppen.....

— Heb je het gezien? vroeg de Hollander. Welnu, laat je mannen de kisten halen.

De matrozen van de Birmania keerden enkele minuten later met de vijf kisten terug en een voor een werden deze door middel van een touw, waaraan twee scherpe haken waren bevestigd, in de gevaarlijke afgrond neergelaten. Een snelle beweging van het touw, deed de haken losschieten en het touw werd opgetrokken.

Toen de kisten over de gehele kelder verspreid stonden, hetgeen gebeurd was, doordat Dutchy het touw had laten slingeren wanneer de kist vlak boven de betonnen vloer van de kelder hing, om deze dan plotseling neer te laten komen, sloot de

Hollander het luik, rolde de mat er weer over en ging terug naar de salon.

— En nu de rest, Lehmann, zei hij.

— Geld, bedoel je?

— Ja, wat dacht jij dan?

— Aan boord heb ik het, zei Lehmann. Je kunt toch met me meegaan?

— Zeker kan ik dat. Hoe wil je gaan? De weg die we gekomen zijn met het jacht of over land?

— Wat is het vlugst?

— Over land natuurlijk. Dan zijn we binnen twintig minuten in de stad. Met het jacht duurt het zeker anderhalf uur, alles bij elkaar gerekend.

— Neen, ik ga toch liever maar met het jacht. Ik leg even aan de steiger aan, betaal je het geld uit en dan kan ik onmiddellijk weer vertrekken. Ik ben al veel te lang uit Rangoon weg en wie weet wat voor zaken er op me liggen te wachten.

— Zoals je wit, Lehmann. We zullen nog een kwartiertje uitrusten en dan gaan we terug naar de grot....

* * *

Templar, Collins en Ravitz hadden vanuit hun donkere ligplaats duidelijk kunnen zien hoe Lehmann en Dutchy, gevolgd door vijf matrozen, door een opening in de rotswand waren verdwenen en hoe de vijf matrozen gebukt gingen onder de vijf zware kisten, welke Lehmann de dag te voren uit de binnenlanden van het eiland Gâleh had opgediept.

Maar het was Templar geenszins ontgaan, dat een der matrozen zich achter een mitrailleur op het rotsachtige platform had opgesteld en de ingang van het kanaal onder schot hield.

— Wat moeten we doen, Neville? vroeg Collins, die zo nu en dan een angstige blik in de richting van het dode monster wierp.

— Het ligt voor de hand, dat ze de kisten ergens gaan verstoppen. Maar tevens kunnen we er van op aan, dat ze op de hoogte zijn van onze aanwezigheid. Die kerel zit daar niet voor niets achter zijn mitrailleur, vind je wel?

Dat zou ik ook zeggen.

— Welnu, het is mij er om te doen te weten te komen waar Lehmann zijn schatten heenbrengt. Dutchy weet natuurlijk een geschikte plaats daarvoor. Er zal dus feitelijk niets anders op zitten, dan dat wij hen volgen door die gang.

— Maar hoe wil je in vredesnaam deze plaats verlaten, het meer overvaren zonder dat die scherpschutter achter zijn kanon ons in de smiezen krijgt?

— Ja, daar gaat het nu precies om. Ik weet niet hoeveel mannen er nog aan boord zijn, doch we kunnen gevoegelijk aannemen, dat de meesten met Lehmann mee zij gegaan. Ik veronderstel, dat er met de scherpschutter mee hoogstens twee mannen zijn achtergebleven. Waarschijnlijk de kapitein en de bootsman, die dan in dit geval de man achter de mitrailleur zou moeten zijn. Er is volgens mij maar een oplossing....

— De hele boel aan flarden schieten, meende Ravitz.

— Dat is een oplossing, doch ik voel er niet veel voor om doden te maken waar het niet strikt noodzakelijk is. Daarom moeten wij ook niet met de mitrailleur werken, doch met onze geweren. Ik ben van plan een schot te lossen op het been van die vent. Hij zal zich dan als de bliksem terugtrekken en misschien lokken wij daarmee de kapitein uit zijn hut.

— Okay, ga je gang, Neville.

Templar nam een geweer, plaatste het tegen zijn schouder, wierp zijn blik over de korel totdat hij 's mans enkel precies in het vizier had en haalde de haan over.

Er daverde een scherp schot, dat door de rotswanden luid weerkaatst werd en tegelijkertijd rolde de man achter de mitrailleur over het platform. Onmiddellijk daarop kwam een andere man aan dek van het jacht. Hij liep op de getroffene toe, doch nog voordat hij deze had kunnen bereiken, knalde opnieuw een schot. De kapitein was getroffen in de schouder en kromp even ineen, verloor daardoor zijn evenwicht en tuimelde in het meer, precies tussen de boot en het platform.

Onmiddellijk had Templar de motor van zijn bootje aangeslagen, welk voorbeeld door Collins gevolgd werd. Hij stak de schijnwerpers aan, zette daarmee de hele omtrek van het jacht in het zonnetje en raasde in ijf-tempo over het meer in de richting van de Birmania, waar hij binnen een halve minuut aankwam. Nog voordat de boot de wal had bereikt was hij reeds aan land gesprongen, revolver in de hand. Ravitz trok het bootje naar de kant, meerde het vast en hielp Collins' bootje langszij komen.

De gewonde kapitein trachtte met veel moeite zich op het platform te trekken, hetgeen hem door de stekende pijn in zijn schouder niet mocht gelukken. Templar hielp hem daarom een handje, nadat hij zich er van had overtuigd, dat de scherpschutter voorlopig buiten gevecht was gesteld. De mitrailleur

hing met de loop naar het water gericht en de man lag er ongeveer twee meter vandaan.

Hij hielp de kapitein uit het water, beduidde Collins op de scherpschutter te letten en sjuowde de man vervolgens aan boord van het jacht. In zijn hut liet hij hem in een stoel neer en onderzocht de wonde. Aan de muur hing een verbandtrommeltje. Hij reinigde de wonde met jodium, hetgeen de kapitein allerlei vloeken aan de mond deed ontlokken en legde dan een noodverband.

— Ravitz, zie eens of je wat touw kunt vinden, riep hij.

Enkele ogenblikken later kwamen Ravitz en Collins de hut binnen. Ravitz had een massa touw op de arm liggen en Collins droeg de scherpschutter over zijn schouder.

— We moeten ze alle twee binden, jongens, zei Templar. Begin maar bij de kapitein, terwijl ik even naar de andere gewonde kijk.

Templar ontdeed de man van schoen en sok en zuiverde de wonde, waarna hij ook deze verbond. Toen werd ook de tweede gevangene gebonden, aan handen en voeten en in een hoek van de hut op de grond gelegd.

— Kijken jullie even of er soms nog iemand aan boord is, beval Templar, terwijl hij een sigaret opstak.

Kort daarop keerden de beide mannen terug van hun inspectie-tocht met de boodschap, dat hun beide gevangenen de enige achtergeblevenen waren.

— Goed, dan kunnen we het jacht gerust achter laten, zei hij. Vooruit, jongens, Lehmann en de zijnen achterna.

Gewapend met geweren, revolvers en lantaarns liepen zij de nauwe gang in, waarin zij de anderen hadden zien verdwijnen. Ze liepen enkele honderden meters door, totdat Templar plotse-ling bleef staan. Hij deed zijn lamp uit en de anderen volgden zijn voorbeeld. Op de rotsbodem van de gang vertoonde zich een ronde, lichte plek en slechts een blik omhoog leerde hen, dat zij onder een ongeveer dertig meter lange schacht stonden, die loodrecht omhoog voerde. Bovenaan zagen zij een touw hangen, dat opgetrokken was.

— Ongetwijfeld zijn zij langs deze schacht omhoog geklommen, zei Collins. Dat betekent, dat zij de kisten dus toch niet onder de grond hebben verborgen. Ik had er een eed op durven doen, dat zij hier in deze kanalen ergens een plaatsje hadden opgezocht.

— Je hebt werkelijk geluk, Phil, antwoordde Templar. Langs deze weg zijn zij naar boven geklauterd. Je kunt hier duidelijk de vele voetsporen zien. Kom, houd je hand eens op.

Collins begreep wat de bedoeling was en vouwde zijn handen. Templar stapte er op, steunde zich met beide handen tegen de wand en klom dan op Collins' schouders. Weldra had hij zich aan de spijlen van de ladder omhooggewerkt.

— Blijven jullie nog maar even beneden, zei hij. Ik zal boven het touw losmaken en het omlaag gooien.

Toen Templar het einde van de schacht bereikt had, maakte hij het touw los, liet het omlaag vallen en wachtte tot de beide anderen zich bij hem gevoegd hadden. Het duurde niet lang voor ze naast hem stonden en hun blikken over de open grasvlakte lieten dwalen.

— Daar gaan ze, zei Templar, naar het Zuiden wijzend. Ze lopen in de richting van het woud. Waarschijnlijk zullen ze daar een geschikte plaats hebben om de kisten te begraven.

— Zullen we ze volgen? vroeg Ravitz.

— Dat lijkt me wel het verstandigst, tenzij...

Hij wachtte even en keek dan naar links over de blauwe Andamanen-Zee, die zich als een gladde spiegel beneden hen uitstreckte.

Hij liep in de richting van de rotsrand.

— We moeten van hieruit de Hurricane zien liggen, zei Templar. Laten we eens gaan kijken.

Binnen een vijftal minuten stonden ze aan de rand van het rotsplateau en keken neer op de Hurricane, die ver beneden hen op de kleine golven van de zee op en neer deinde. Templar zag, dat twee rubberboten aan een der drijvers gemeerd lagen en begreep wat hiervan de betekenis was.

— Ik sta werkelijk even in twijfel over onze volgende stap, zei hij toen. Weet je wat mij het beste lijkt...

Hij ging niet verder, doch begon met zijn beide armen in de richting van het vliegtuig te zwaaien. Na geruime tijd had men hen aan boord van de Hurricane opgemerkt. James verscheen in de deuropening en sprong op de drijvers. Met zijn armen seinde Templar:

„ALLES OKAY WE KOMEN SPOEDIG TERUG HAAL DE RUBBERBOTEN MAAR BINNEN”.

En James seinde terug:

„ACCOORD”.

Toen draaide Templar zich om.

— Kom mee, jongens, we gaan de schurken achterna...

En in snel tempo liepen zij door het hoge gras in de richting van het oerwoud, waarin de zeven mannen inmiddels waren verdwenen.

* * *

HOOFDSTUK IV.

Waarom aan enkele slangen ook niet het eeuwige leven beschoren is en vriend Lehmann door een oude kennis in zijn baatje wordt gegrepen.

Tien minuten later hadden Templar en de zijnen de rand van het oerwoud bereikt en wees de grote avonturier zijn metgezellen op het goed onderhouden pad, dat naar binnen voerde.

— Je kunt duidelijk zien, dat dit geen natuurlijk pad is, en dat het door mensenheden is aangelegd, zei hij. Ongetwijfeld hebben ze dit ingeslagen. Je kunt bovendien hun voetsporen nog in de zanderige grond onderscheiden.

— Ik heb er zo'n idee van, dat die Dutchy daar in dat bos ergens een geheime opslagplaats van smokkelgoederen heeft, zei Collins, terwijl hij Templar op het bospad volgde. Die vent lijkt me uitsluitend van dat soort zaakjes te leven. Waarom zou hij anders zo goed bevriend zijn met die Lehmann.

— Ik vraag me alleen af, waarom Lehmann toch zo'n moeite aan de dag legt om zijn vermogen steeds onder de grond te stoppen. Waarom zet hij niet een gedeelte van zijn geld op de bank, en belegt hij de rest in onroerende goederen of ondernemingen.

— Dat is nu het primitieve begrip van dit soort mens, Neville, zei Collins. Het zijn in wezen marktkooplui gebleven. Wanneer ze een handeltje op de kop kunnen tikken, waarmede bijvoorbeeld een bedrag van een millioen gemoeid is, dan willen ze dit onmiddellijk kunnen kopen zonder eerst dagen behoeven te wachten, alvorens een deel van hun bezittingen te gelde is gemaakt.

Na enkele honderden meters gelopen te hebben, bleef Templar staan en wees met zijn hand naar een houten bungalow, die in het midden van een open plek stond, welke geheel door een bladerendak werd overkoepeld.

— Dat zal het buitenverblijf van Dutchy zijn, denk ik, zei hij. Ongetwijfeld zitten Lehmann en de zijnen daar uit te rusten en hebben ze de kisten reeds ergens onder de grond verstopt.

— Wat moeten we doen, Neville? Wachten of tot de aanval overgaan? vroeg Collins.

— Het lijkt me het beste, dat we wachten tot de heren het huis weer verlaten om er daarna een onderzoek in te stellen. Lijkt je dat ook niet het beste?

— Ja, want wanneer we tot de aanval overgaan loopt het op een vuurgevecht uit en dat wil jij toch liever voorkomen?

— Ik heb er nu eenmaal een principiële hekel aanodeloos slachtoffers te maken, antwoordde Templar. Ik vind het al vreselijk genoeg, dat er op Gâleh zoveel slachtoffers gevallen zijn. Bloed heeft nooit enige aantrekkingskracht op mij gehad. Daarom wil ik thans liever schietpartijen voorkomen. Het spijt me werkelijk, dat ik straks genoodzaakt was die scherpschutter in zijn enkel en de kapitein in zijn schouder te schieten, doch dit was de enige kans om tot ons doel te geraken.

— Dat ben ik met je eens, Neville. Ik houd er evenmin van doden te maken maar soms blijft je niets ander over, dat weet je zelf ook wel. Hoeveel doden zou ik tijdens de oorlog niet gemaakt hebben? In drie jaar tijds heb ik honderd en negen vijandelijke vliegtuigen neergeschoten. Reken maar, dat er daarmee meerdere honderden Moffen en Jappen naar de haaien zijn gegaan.

— Dat was een heel ander geval, Phil. Oorlog is iets anders dan wat wij op het ogenblik doen. Maar kom, laten we ons ergens verschuilen en afwachten tot de schooiers te voorschijn komen.

Ze verlieten gedrieën het pad en baanden zich een weg door het bijkans ondoordringbare struikgewas, dat overal tussen de dikke bomen opgroeide. Ze bleven evenwel aan de rand van de open plek, zodat ze de bungalow van de Hollander in de gaten konden houden.

Gedurende drie kwartier zaten ze daar op hun hurken te wachten tot de heren het beliefdin het huis te verlaten. Toen verscheen Lehmann in de deuropening, gevolgd door zijn vijf matrozen, terwijl Dutchy de rij sloot. Deze laatste draaide een sleutel in het slot om en kwam achter de anderen aan. Op een afstand van nog geen vijf meter liepen de mannen langs Templar en de zijnen en toen hun stemmen waren weggestorven waagden zij het uit hun gebukte houding omhoog te komen. Voorzichtig keken zij het bospad af en zagen hoe de zeven mannen juist het woud verlieten en over het open plateau voortliepen in de richting van de schacht.

— Kom jongens, zei Templar, ze keren terug. Waarschijnlijk zullen ze dezelfde weg gaan, die ze gekomen zijn.

Zonder zich verder om Lehmann en zijn illustere gezelschap te bekommeren begaven de drie mannen zich naar de houten bungalow van Dutchy en verschaften zich toegang tot het huis, door aan de achterzijde een ruit in te slaan. Templar klom het eerste naar binnen. Hij bevond zich in de keuken, die op Amerikaanse wijze was geïnstalleerd.

Collins en Ravitz volgden hem op de voet toen hij zich

naar de voorzijde van het huis begaf. In de salon stonden tien lege bierflessen en zeven glazen. Er hing een dikke rookwalm en de asbakken puilden uit.

— Ik ben van mening, dat ze de kisten in dit huis hebben verborgen, zei Ravitz. Denkt U ook niet, Sir Neville?

— Daar kon je wel eens gelijk aan hebben, Ravitz, antwoordde de avonturier. We zullen zien of er een kelder onder dit huis is.

Na enig zoeken ontdekte Templar onder de cocosmat in de keuken het luik. Hij trok het aan de ring open en liet het licht van zijn lantaarn naar binnen vallen.

— Precies wat ik gedacht had, zei hij. Daar staan ze. Vijf kisten. Maar. . . . Hij deinsde achteruit.

— Wat is er? vroeg Collins.

— Kijk zelf maar eens.

— Templar liet het schelle licht in de donkere ruimte vallen en Ravitz en Collins ontdekten de vier reuzenslangen, die zich over de kisten heen kronkelden.

— Een uitstekende verdediging, meende Collins. Een python en een anaconda, als ik me niet vergis.

— Precies, antwoordde Templar. En twee boa constrictors. We moeten die Dutchie heus niet onderschatten. Dat blijkt wel duidelijk uit de wijze waarop hij zijn geheime bergplaats verdedigt.

— En mag ik vragen hoe U deze kisten er weer uit denkt te krijgen, Sir Neville? vroeg Ravitz, die enigszins vreesachtig in die slangenkuil stond te kijken. Het wil me voorkomen, dat we ons toch moeten haasten, niet waar? Zo dadelijk zullen Lehmann en zijn mannen hun jacht weer bereikt hebben en de gebonden kapitein en scherpschutter aantreffen, benevens onze motorbootjes.

— Inderdaad, antwoordde Templar. We dienen ons wel degelijk te haasten. En hoe ik denk die kisten er uit te krijgen? Wel, kijk eens hier. Er hangt hier aan de vloer een stevig touw met twee scherpe haken, waarmee ze de kisten hebben laten zakken. Door middel van dit touw kunnen wij de kisten opheffen.

— Alles goed en wel, zei Collins, maar hoe wil je die haken in de kisten slaan?

— Door in de kelder af te dalen en ze in het hout te slaan, mijn beste Phil, antwoordde Templar.

— En mag ik vragen wie van ons de gelukkige zal zijn om in de slangenkuil af te dalen?

— Ik was van plan het zelf te doen, doch als jij het liever op je neemt vind ik het best.

— Neen, dank je, na jou liever, smaalde Collins. Denk je dat je die slangetjes van je lijf zoudt kunnen houden? Reken maar dat ze uitgehongerd zijn, hoor.

— Dode reptielen hebben over het algemeen geen honger meer, Phil, zei Templar.

— Dus je wilt ze....

— Doodschieten. Heel eenvoudig.

En met deze woorden trok hij zijn revolver uit het foudraal en liet opnieuw de scherpe lichtstraal in de kelder vallen. Hij richtte het zoeklicht op de kop van een enorme boa, richtte over de loop van zijn wapen en haalde de haan over. Het lichaam van de slang begon hevig te kronkelen, verstrakte dan en bleef even later roerloos liggen. Opnieuw richtte Templar lichtstraal en revolver op een boa, weer klonk er een daverend schot en de tweede slang was geveeld. In nog geen twee minuten waren alle vier de slangen gedood. Ze lagen stijf en bewegingloos op de plaats waar ze gestorven waren.

Templar stak zijn revolver weer in het foudraal, maakte het touw los en bevestigde het uiteinde aan een spijker, terwijl hij het in de kelder af liet hangen.

— Ik ga naar beneden, zei hij, maak de haken vast en jullie trekken samen de kisten naar boven.

In een ruk gleed hij naar beneden, stapte voorzichtig over een slangenlijk heen en nam de beide ijzeren haken van het hijstouw, dat hij in een kist sloeg.

— Trekken maar, galmde zijn stem in de kelderruimte.

En Ravitz en Collins trokken uit alle macht. De kist rees langzaam omhoog en verdween even later door het vierkante gat in de keuken. Zo ging het met alle vijf de kisten, totdat de kelder, op de lijken na, geheel leeg was. Templar liep nog even de bedompte ruimte door en ontdekte het kleine luikje, dat toegang gaf tot een nevenvertrek. Onmiddellijk begreep hij de bedoeling. Toen keerde hij terug naar de plaats waar het touw hing, hees zich omhoog en stond even later weer naast zijn metgezellen in de keuken. In de korte tijd, dat de kisten in de kelder hadden gestaan hadden de reptielen ze deerlijk bevuild. De dieren waren juist aan het vervellen geweest en doordat ze over de kisten waren heengekropen zaten deze vol met schubben en vellen van de oude huid.

— En nu de moeilijkste etappe, jongens, zei Templar. Hier staan dan eindelijk de begeerde vijf miljoen aan onze voeten, doch hoe krijgen we ze aan boord van de Hurricane?

— Dat zal zeker niet meevallen, vond Collins. Er zal niets anders opzitten dan dat we ze op de schouders nemen en ze wegdragen.

— Maar we kunnen er met ons drieën hoogstens drie meenemen, zei Ravitz. En die andere twee dan?

— Die zouden we later eventueel kunnen gaan halen.

— Nogal omslachtig. En bovendien kunnen we ieder ogenblik geconfronteerd worden door Lehmann en zijn kornuiten. Neen, we moeten er iets anders op zien te vinden.

— Maar wat? vroeg Ravitz. Ik voel er niet veel voor langer hier te blijven dan strikt noodzakelijk is.

— Dat doen wij evenmin, zei Collins, maar we zullen toch niet zonder de kisten vertrekken. Jongens, nog aan toe, wat een vliegtuigen zal ik voor mijn deel van de buit kunnen kopen. Als ik er aan denk loopt het water al langs mijn tanden. En jij, Neville?

— Och, ja, ook wel een beetje.

— Nou, laten we dan in 's hemelsnaam maken dat we hier weggomen. Ieder van ons kan een kist op zijn schouders nemen en die andere twee halen we dan straks wel op, zei Ravitz.

— Wie moeten dan die andere twee kisten halen? vroeg Templar, Collins en ik? Of ben jij bereid met James te gaan?

Ravitz gaf niet dadelijk antwoord. Hij keek even naar de uitgemoorde slangenkuil en zei dan:

— Doe in vredesnaam die kelder dicht. Die kadavers beginnen nu al te stinken.

Templar en Collins schoten in de lach en Templar liet met een luide slag het luik dichtvallen....

* * *

Dutchy en de zijnen bereikten op dat ogenblik juist de Birmania, die nog vredig op het oneraardse meertje lag te deinen. Doch Lehmann was de eerste, die onraad bespeurde. Zijn bliken vielen onmiddellijk op de twee motorbootjes, die hem volkomen onbekend voorkwamen en vervolgens wees Dutchy naar de mitrailleur, die met de brede loop naar het water wees en halfstok hing.

— De schurken, siste Lehmann. Kom, laten we gaan zien wat er gebeurd is.

Hij trok zijn revolver en ijlde het dek over naar de hut van de kapitein. Wat hij daar zag is ons reeds bekend. De kapitein en de scherpschutter lagen elkaar de laatste moppen te vertellen, die Rangoon hadden doen lachen. Ze waren evenwel nog

stevig aan handen en voeten gebonden, hetgeen de genezing van hun wonden niet had bevorderd.

— Wat is er gebeurd, Jenkins? vroeg Lehmann aan de kapitein, terwijl hij reeds bezig was de touwen los te snijden.

— Ik zou zeggen, dat U dat wel zien kunt, niet? antwoordde de zeeman ruw. De kaboutertjes zijn gekomen. Is het nou goed?

— De hel is losgebroken, mengde de andere gewonde zich nu in het gesprek. Maak liever mijn touwen los in plaats van die stomme vragen te stellen. Wij zijn beide gewond, ziet U dat niet. Jenkins aan zijn schouder en ik aan mijn enkel. Die kerel kan schieten als een cowboy.

In geuren en kleuren en met de nodige overdrijving vertelden zij hetgeen sedert het vertrek van hun patroon was geschied. Lehmann's gezicht stond bezorgd en hij keek onderzoekend naar Dutchy, die onverschillig met de handen in de zakken tegen de deurpost stond geleund. Er lag een cynische trek om zijn zinnelijke mond en het was hem duidelijk aan te zien, dat hij blij was reeds vijftig duizend dollar voorschot te hebben ontvangen, aangezien de kans op de overige vijftig duizend steeds kleiner werd.

— We moeten teruggaan, zei Lehmann resoluut. Ze zijn ons natuurlijk gevolgd en zullen je bungalow aan het doorzoeken zijn.

— En?

— Wat, en? Begrijp je niet, dat ze de kisten zullen stelen? vroeg Lehmann nerveus.

— En mijn slangen dan?

— Ach, wat. Jouw slangen. Zijn die kringen soms bestand tegen een welgemikt schot?

Dutchy rees overeind en kwam vlak voor Lehmann staan. Zijn ogen schitterden gevaarlijk en de trek om zijn mond was niet langer cynisch, doch uitgesproken wreed.

— Een schot? siste hij tussen de tanden. Als ze het hart hebben de dieren iets te doen, dan breek ik ze stuk voor stuk de nek. Vooruit, Lehmann, we moeten terug.

— Het valt me mee, dat je ook tot die conclusie komt, teemde Lehmann. Ik ben al verscheidene minuten bezig je daartoe te overtuigen.

Hij gaf zijn mannen bevel iets verfrissends te drinken en dan opnieuw op weg te gaan.

— Dutchy, zei hij, we hebben de beschikking over drie mitrailleurs. Een van mij en twee liggen er in hun boten. Kom, laten we er ieder een nemen.

— Ben je helemaal bedonderd? riep Dutchy uit. Die dingen blijven hier, begrijp je.

Hij was opgestoven en stond nu met een rood aangelopen gezicht en met glanzende ogen voor Lehmann.

— Hoezo? vroeg deze.

— Hoezo? Hoezo? Dacht je, dat ik er een oorlog van wilde maken? Het valt me mee, dat je nog niet een paar bommenwerpers in de strijd wilt gooien. Zie je dan niet in, dat ze het mitrailleurvuur in Port Blair zouden kunnen horen? Ik denk er niet aan om de aandacht van de autoriteiten te trekken. Als ze het m.g.-vuur daar horen, komt er onmiddellijk een compagnie soldaten op ons af en zijn we de pieneut.

— Goed, goed, goed, wind je niet op, maar weet, dat we geen geweren aan boord hebben.

— Hebben we ook niet nodig, vond Dutchy. Ik heb mijn eigen pistool, en jullie moeten maar voor jezelf zorgen. Hebben jullie geen revolvers?

— Zeker, maar ik denk niet dat we er genoeg hebben.

Hij verdween in zijn hut en keerde even later met drie revolvers terug, die hij onder de mannen uitdeelde.

— En nu als de bliksem terug, bulderde hij. Straks zijn ze nog met kisten en al verdwenen.

— Ze zullen toch hier terug moeten komen, zei Dutchy. Dat vliegtuig van hen ligt natuurlijk nog voor de rotsen en ze kunnen dat niet anders bereiken dan met behulp van deze motorbootjes. Of dacht je soms dat ze zwemmend het toestel zouden kunnen bereiken met vijf kisten op hun rug.

— Sta niet zo lang te zwetsen, Dutchy, snauwde Lehmann. Schiet liever op.

— Okay, ik ben er al...

De tocht ging sneller dan de eerste keer, omdat de mannen niets anders te dragen hadden, dan de zware dienstrevolvers. Twee van de vijf matrozen waren zelfs geheel ongewapend.

Langs het touw trokken zij zich om beurten op. Lehmann ging als eerste, daarna volgde Dutchy, wie het touw klimmen minder gemakkelijk afging, en toen de overige vijf.

Toen de laatste man uit de schacht te voorschijn kwam, was Lehmann al minstens twee honderd meter verder. Hij rende als een konijn, dat achterna wordt gezeten door een vos en stoorde zich niet aan de waarschuwingen van Dutchy, om toch vooral niet blindelings het huis binnen te rennen.

Dutchy kon hem onmogelijk bijhouden en aangezien de matrozen geenszins gebrand waren op een kennismaking met vijandelijke kogels, hielden zij de Hollander gezelschap, die

rustig door het hoge gras liep in de richting van het woud. Toen ze halverwege de alang-alang-vlakte waren zagen ze Lehmann in het woud verdwijnen.

— Grote spoed is zelden goed oreerde Dutchy. Als hij niet oppast hebben jullie binnenkort geen patroon meer.

De mannen mompelden instemmend en speelden zenuwachtig met hun revolvers. Zij, die er geen hadden, deden niets anders dan het zweet van hun hoofd wissen.

— We moeten georganiseerd te werk gaan, ging Dutchy verder. Het huis moet omsingeld en van alle zijden bestormd worden. Dat is de enige manier, om ze te overdonderen. Tenslotte kunnen ze niet naar alle kanten tegelijk schieten. Ze zijn hoogstens met hun vieren, tenminste naar de accomodatie van de motorbootjes te oordelen. Die bieden niet meer plaats dan aan twee personen elk.

Inmiddels hadden ook zij de rand van het woud bereikt en sloegen nu het bospad in. Van Lehmann ontbrak ieder spoor. Waarschijnlijk had deze reeds de bungalow bereikt. Het was de man duidelijk aan te zien, dat hij buiten zichzelf was van woede, en uit angst voor zijn bezittingen zou hij verblind worden voor de gevaren, die hij door een ondoordacht handelen op zijn hals haalde. Dutchy daarentegen was de kalmte in eigen persoon. Hij hield zich gedekt, zoals men dat placht te noemen. Naar mate hij de bungalow bereikte, trok hij zich uit de voorste gelederen iets terug en liet twee matrozen met revolvers voor- gaan.

Dat was Dutchy, de man, die gaarne achter de schermen werkte, doch die er niets voor voelde met open vizier te strijden.

Enkele ogenblikken later bereikten zij de rand van de open ruimte in het woud waar de bungalow van de Hollander stond. Lehmann was in geen velden of wegen te bespeuren en Dutchy begon al te vrezen, dat men hem het licht uit de ogen had geschoten.

— Naar de achterzijde, commandeerde hij zijn troep. We moeten de keuken binnendringen.

Zelf werd hij ook door de ernst van de situatie aangegrepen, zodat hij ook niet meer dacht aan het omsingelen van het huis. Langzaam naderden zij de keuken toen er een schot viel.

Dutchy bleef staan alsof hij zelf getroffen was en de mannen volgden zijn voorbeeld. Niemand scheen haantje de voorste te willen zijn.

— Daar gaat jullie baas, sprak Dutchy triestig. Hij zal nu wel met een gaatje in zijn hoofd tussen mijn slangen liggen. De arme dieren hebben al in drie dagen geen vreten gehad.

Langzaam sloop hij om het huis heen, gevolgd door de anderen, die geen woord durfden spreken uit angst hun aanwezigheid te verraden.

De deur van de keuken stond open en ze zagen Lehmann met de rug naar hen toe staan. Hij was in gesprek met iemand, die Dutchy herkende als Ravitz.

— Jij ellendig zwijn, siste Lehmann, wiens revolver voor zijn voeten op de vloer lag, terwijl zijn handen slap omhoog staken. Jij bent dus de vent, die mij verraden hebt, hè? Maar voor den donder, hoe wist je waar ik mijn schatten verborgen had.

— Dat heb je me in Singapore eens verteld, Lehmann, antwoordde Ravitz. Je was toen danig in de olie en zat al maar over je millioenen te zwetsen. Ik heb daar een handig gebruik van gemaakt.

— Maar je zult er niets aan hebben, Ravitz, gilte Lehmann, die de schok nog niet te boven was gekomen. Ben je alleen hier?

— Ja, antwoordde Ravitz.

— Waar zijn je handlangers dan? Er lagen twee motorboten in het meer. Jullie zijn minstens met zijn vieren hier.

— Neen, met zijn tweeën, antwoordde Ravitz.

— En waar is die ander?

Ravitz rolde de mat weg en trok het luik van de kelder open.

— Ik voelde er achteraf gezien niet veel voor om fifty-fifty te doen, Lehmann, zei hij. Daarom heb ik mijn collega in de slangenkuil geworpen. Hij zal wel reeds gesoupeerd zijn.

Lehmann's ogen puilden bijkans uit zijn hoofd toen hij zich over de rand heen boog om een blik in de kelder te werpen.

— Ik zie geen pest, zei hij.

— Neen? vroeg Ravitz tergend langzaam. Kom, ik zal je een handje helpen.

En met een snelle beweging greep hij Lehmann bij de kraag van zijn hemd en trok hem de kelder in.

Een vreselijke schreeuw verstoorde de stilte van het oerwoud. Lehmann verloor zijn evenwicht en stortte reddeloos in de donkere kelder. Een doffe slag... toen was alles weer stil.

Ravitz lachte. Hij sloot het luik, stak zijn revolver in de zak en rolde de mat weer over de vloer. Toen hij zich oprichtte verging hem het lachen. Er waren enkele lange schaduwen de keuken binnen gevallen. Hij wilde naar zijn revolver grijpen, doch een harde stem weerhield hem hiervan.

— Steek je pootjes maar omhoog, Ravitz, temde Dutchy.

De mannen keken elkander een kort ogenblik aan en toen gehoorzaamde Ravitz zwigend.

— Ik dank je wel zeer beleefd voor hetgeen je voor mij gedaan hebt, Ravitz, vervolgde Dutchy. Ik had reeds lang het plan gehad Lehmann uit de weg te ruimen en bezit te nemen van zijn vermogen. Doch nu jij het hebt gedaan, behoef ik mijn handen niet met bloed te besmeuren. Oh, wees niet bang, jou zal niets geschieden. Ik houd er niet van slachtoffers te maken. Ik heb nog nooit een mens vermoord en ik wil het ook ditmaal niet doen. Als je verstandig bent doe je met me mee. Je krijgt een behoorlijke beloning van me....

Ravitz gaf geen antwoord. Het was hem duidelijk aan te zien, dat hij inwendig een hevige strijd voerde. Doch hij wist even goed, dat Sir Neville Carlisle hem niet zou sparen indien hij overliep naar de vijand.

— Neen, antwoordde hij, ik wil van jou niets hebben. Doe wat je wilt, doch laat mij er buiten.

Het bleef heel even angstig stil in de keuken van de bungalow. Toen sneed een scherpe stem door de stilte:

— Handen omhoog, jullie, en vlug, of ik maak soepvlees van jullie.

Drie matrozen lieten hun revolvers vallen en zes paar handen gingen bevend omhoog. Ze draaiden zich een halve slag om en keken naar de gezichten van Templar en Collins, die in de deuropening stonden.

— Haha, lachte de grote avonturier, dat had je niet gedacht, hè? We hebben jullie lelijk in de val laten lopen. Als Lehmann niet zo krankzinnig had gedaan en meer met overleg te werk was gegaan hadden jullie een kans gehad om ons te overrompelen. Maar ik hoorde hem al op twee honderd meter afstand aankomen. Jij bent zeker Dutchy, is het wel?

De Hollander bromde iets.

— Waar is Lehmann? vroeg Collins.

Ravitz wees met de voet naar het luik.

Even verscheen er een vreemd licht in Templar's ogen. Heel even maar, toen had hij zich weer beheerst.

— Heb je hem er in gesmeten, Ravitz? vroeg hij.

— Dat was de enige manier om onder de invloed van zijn revolver vandaan te komen. Hij had me onder schot, dat weet U toch.

— Is hij dood?

— Als hij z'n nek gebroken heeft wel.

— En de slangen zullen wel voor de rest zorgen, grijnsde Dutchy.

Templar begon zachtjes te lachen.

— Ik heb nog nooit een dode slang iets zien eten, Dutchy.

Er viel opnieuw een angstige stilte in de keuken en Dutchy's blikken boorden zich in de grijze ogen van de avonturier.

— Betekent dit, dat mijn slangen dood zijn? vroeg de Hollander langzaam en nauwelijks hoorbaar.

— Precies, ik heb de vrijheid genomen ze een kogel door de kop te jagen.

— Allemaal?....

— Allemaal, Dutchy. Er liggen waarschijnlijk vijf lijken in de kelder. Vier van je slangen en bovendien dat van je vriend. Ik vind het niettemin prettig, dat jullie gekomen bent. We zaten er namelijk een beetje mee hoe we de kisten moesten vervoeren. Ik ben blij, dat jij voor de dragers hebt gezorgd, Dutchy. Ik ben je er zeer erkentelijk voor en uit dankbaarheid zal ik je leven sparen. Ik stel thans voor, dat deze vijf mannen ieder een kist op hun schouders nemen en ze vervolgens weer terugdragen naar de plaats waar ze vandaan komen. Wij volgen wel achteraan en.... Dutchy, wees verstandig en erken tegenover jezelf, dat je verloren hebt en haal geen domme streken uit. Je hebt nog een heel leven voor de boeg. Waarom zou je dit verkorten?....

Toen vertrok de stoet.

* * *

HOOFDSTUK V.

Waarom John Templar een prijs voor schoonspringen had kunnen winnen en James opdracht krijgt van koers te veranderen.

Maryse liep handenwringend de cabine op en neer terwijl James op een van de drijvers stond en naar de hoge rotsen tuurde. Hij wist, dat de vriendin van zijn meester zich ongerust begon te maken over het lange uitblijven van enig bericht en reeds verscheidene malen had zij er bij hem op aangedrongen iets te ondernemen. Maar wat kon hij redelijkerwijs doen? Met een rubberbootje het kanaal invaren en daarmee het vliegtuig en Maryse alleen en onbeschermd achterlaten? Hij wist, dat zijn meester dit zeker zou afkeuren en ook ditmaal probeerde hij tijd te winnen door ingespannen de toppen van de rotsen te bestuderen.

Plotseling verscheen Maryse weer in de deur van de cabine.

— James, ik smeed je, doe toch in vredesnaam iets.

— Laten we toch nog even geduld hebben, miss, antwoordde de reus, die over een enorme lichaamsbouw beschikte.

— Als jij niets doet, ga ik er zelf op uit.

Dat scheen de reus helemaal te willen voorkomen. Hij keerde naar de deur terug, hees zich lenig omhoog en nam Maryse bij de schouders, terwijl hij haar naar een stoel toebreacht.

— Geduld is altijd iets geweest, miss, waarmede wij een hoop hebben gered. Het zou beter zijn, wanneer U probeerde Uw zenuwen te beheersen. Zeker, ik sta ook te springen, met Uw permissie, maar ik weet precies hoe Sir Neville er over denkt. U kent hem slechts twee jaar, miss, met Uw permissie, maar ik werk al meer dan vijftien jaar voor hem, miss.

— Goed, James, dat weet ik allemaal wel. Maar je moet niet denken, dat het geluk verplicht is aan zijn zijde te blijven. Hij kan evengoed wel eens tegenslag hebben. En dan is het te laat. Ik zou niet weten wat ik beginnen moest, wanneer hem iets zou overkomen.

— Ik evenmin, miss. Ik geloof, dat ik niets te veel zeg, wanneer ik beweer, dat wij alle twee evenveel van hem houden. U natuurlijk op een andere manier dan ik, doch de graad van onze afhankelijkheid is wel ongeveer hetzelfde. Kom, miss, blijft U nog even rustig. Ik stel voor nog een uur te wachten. . . .

— Een uur, James? Weet je wel wat er in een uur kan gebeuren?

— Zeker, miss, in een uur kan Sir Neville gemakkelijk terug zijn. Is dit niet geschied, dan beloof ik U op mijn woord van eer, dat ik er op uit ga.

— En ik ga met je mee.

— Zoals U wilt, miss.

Toen werd er niet veel meer gesproken. James zelf was ook ongerust. Bovendien hield hij er niet van, dat zijn meester hem niet meenam, wanneer deze op een of ander avontuur uitging. Vroeger was dit altijd heel anders geweest. Toen miste James geen enkele onderneming, doch sedert Sir Neville liefde had opgevat voor een knappe, jonge vrouw, moest James altijd maar dienst doen als gouvernante en oppassen dat het meisje niets overkwam.

Hij hield van Maryse Choisy evenveel als van zijn meester, platonisch dan altijd natuurlijk, doch het avontuurlijke bloed, dat door zijn aderen stroomde, kreeg wel eens de overhand en deed hem verlangen naar avonturen, zoals hij er vroeger had beleefd: Sir Neville alias Templar, zijn vriend Charles Houston, die inmiddels getrouwd was met de mooie en rijke Ophelia Morgan en hij. . . .

James sprong weer op de drijver en speelde een beetje met de rubberbootjes, toen zijn oor plotseling beroerd werd door

een bekend geluid. Het leek veel op de roep van Tarzan in de wildernis.

Hij richtte zich overeind alsof hij door een giftige slang was gebeten en keek naar de rotstoppen. Daar, ongeveer dertig meter boven de blauwe zee, stonden enkele mannen. En James behoefde geen minuut te kijken om een van deze mannen te herkennen als de grootste avonturier aller tijden, John Templar. . . Templar begon te seinen door middel van zijn armen. Als zee-man kende James deze tekens en hij nam dan ook onmiddellijk op:

„ALLES OKAY KOM MET VLIEGTUIG NAAR DE PLAATS WAAR WIJ STAAN”

Hij antwoordde, dat hij het begrepen had en klauterde de cabine in.

— Miss Choisy, ze zijn er. . . . kijkt U maar, ze staan boven op de rots.

Maryse vloog naar de cabinedeur en keek naar buiten. Toen ze John Templar zwaaiend zag staan, kon ze haar gemoed niet meer bedwingen en barstte in snikken uit. Dikke, warme tranen rolden over de zachte, rossige huid van haar wangen en ze liet zich zachtjes door James naar een fauteuil brengen. De reus haalde de rubberboten binnen, sloot de cabinedeur en begaf zich naar de cockpit om de motoren aan te zetten.

Even later draaiden zij op topcapaciteit, toen minderde James gas en langzaam voer de Hurricane vooruit over de kleine golfjes van de Andamanen-Zee.

Templar en de zijnen stonden ongeveer twee honderd meter verderop aan de rand van de steile rotsen en hoewel James nog wel niet goed begreep waarom hij op moest varen, gehoorzaamde hij toch plichtsgetrouw zonder zich af te vragen wat de reden er van wel mocht zijn. Hij was een te trouw dienaar om zich te verdiepen in de beweegredenen van zijn meester.

De Hurricane stopte, na langzaam uitgegleden te zijn, precies op de plaats, waar Templar en de zijnen stonden. De rotsen waren hier iets minder hoog dan boven het kanaal. Misschien hoogstens twintig meter, doch niettemin hoog genoeg om er tegen op te klimmen.

James verliet de cockpit, liep de cabine door en sprong op de drijver. Templar zette zijn handen als een roeper aan de mond en riep:

— James. . . . is. . . . alles. . . . okay?

— Ja. . . . sir. . . . , antwoordde de reus.

— Stuur. . . . de. . . . machine. . . . zo. . . . dicht. . . . mogelijk. . . . tegen. . . . de. . . . rotsen. . . . aan. . . . We. . . . laten. . . .

vijf.... zware.... kisten.... zakken.... aan.... een....
touw....

— All.... right.... sir....

En James zat drie seconden later al weer in zijn stuurstoel. De opdracht, die hij zojuist van zijn meester had ontvangen was lang niet gemakkelijk. Hij moest opnieuw de motoren aanzetten en de enorme vliegboot tot vlak tegen de rotsen aan manoeuvreren, hetgeen uiterst gevaarlijk was. Men kon een vliegboot nu eenmaal niet plotseling afremmen, zoals een auto. Ze gleed altijd iets door en een halve meter te ver zou juist voldoende zijn om de vleugels of de neus te beschadigen.

James beet op zijn tanden, gaf een weinig gas en deed de machine keren. Langzaam gleed de Hurricane naar voren, dan ging het iets naar achteren, zodat de rechter vleugel, loodrecht op de rotsen stond en door langzaam heen en weer te manoeuvreren naderde de machine de steile rotswand.

Van bovenaf sloegen negen paar ogen het moeilijke werk van de reus ingespannen gade. Templar wist, hoe hij op de kundigheid van zijn bediende kon vertrouwen, doch hij wist ook, hoe uiterst gevaarlijk dit werkje was.

James sloot het gas af, en zette de motoren af. De Hurricane gleed langzaam naar de rotsen toe. De rechter vleugelpunt kwam steeds dichterbij. Snel als de weerlicht verliet James de cabine, sprong op de drijver en klauterde niet zonder moeite op de rechter vleugel.

De golfslag was gelukkig niet al te hevig, doch er bestond altijd het gevaar dat hij zijn evenwicht zou verliezen. Voorzichtig liep hij naar het uiteinde van de vleugel en kwam daar nog juist op tijd aan, om deze van de rotswand af te houden. Het had niet veel gescheeld of de punt was beschadigd geworden.

— Okay, James, riep Templar. Hier komt de eerste kist....

Aan een lang touw kwam een vierkante kist naar beneden, die even later door James op de vleugel werd getrokken. Hij sloeg de haken los en nam de kist op zijn schouder alsof het een lege sinaasappelkist was. Doch het kostte hem heel wat moeite om met de kist de cabine te bereiken. Uiterst voorzichtig koos hij zijn weg over het spiegelgladde metaal. Toen hij eenmaal op de drijver stond zag hij dat Maryse reeds op haar hurken in de deuropening zat om hem te helpen de kist naar binnen te trekken.

Onmiddellijk keerde James terug, omdat een tweede kist al weer boven de vleugel bengelde. Zo ging het nog vier keren achtereen, totdat James alle kisten in de Hurricane had ge-

sjouwd, waarbij hij verscheidene schrammen had opgelopen. Doch hij was voldaan, dat hij zich op het laatste nippertje toch nog dienstbaar had kunnen maken door op een uiterst gevaarlijke wijze het avontuur te beëindigen.

Het volgende voorwerp dat naar beneden kwam was het zware lichaam van Ravitz. James ving hem op en hielp hem van de vleugel af. Collins was de volgende, die zijn weg over de gladde vleugel zelf wel kon vinden als gewezen oorlogsvlieger en toen keek iedereen uit naar Templar, die nog steeds boven op de rots stond, zijn revolver in de hand om Dutchy en de vijf matrozen van zich af te houden. Want Templar wist maar al te goed, dat de Hollander plannen maakte om hem te overmeesteren en de anderen daarmee te dwingen de kisten terug te brengen.

— Kom je nu eindelijk, Neville? schreeuwde Collins.

— Ja, ik kom.

— Waar wacht je dan op. Laten die kerels het touw vasthouden en klim naar beneden.

— Ik kijk wel uit. Ik vertrouw die luidjes voor geen halve cent. Neen, Phil, ik kom wel op eigen gelegenheid.

Hij richtte zijn revolver op de zes mannen en zei:

— Allemaal achteruit. Minstens honderd meter....

Dutchy scheen even te aarzelen. Hij keek naar de vijf matrozen, die de plannen van de Hollander al graden hadden. Doch de dreigende revolver weerhield hen er van hun gedachten uit te spreken, laat staan hun plannen uit te voeren.

— Achteruit....., commandeerde de avonturier nogmaals.

Toen gehoorzaamden zij. Ze draaiden zich om en liepen het alang-alang-veld in. Slechts hun borsten waren te zien, doordat hun onderlichamen achter het hoog opschietende gras verscholen bleven.

— Nog verder, riep Templar.

Inmiddels had hij zijn revolver opgeborgen. Hij liep een tiental meters langs de rotswand en keek naar beneden. De hoogte was ongeveer twintig meter en het zou een sprong op leven en dood betekenen. Doch er zat niets anders op. Hij weigerde ten ene male zijn leven in handen te leggen van het geboefte, dat achter hem stond.

Collins had de bedoeling van Templar doorzien.

— Dat kun je niet doen, Neville, riep hij waarschuwend. Je zult te pletter vallen.

Templar wuifde de waarschuwing met zijn hand weg, liep enkele meters achteruit.... wachtte even.... en ging dan in looppas naar voren....

Hij bereikte de rand van de rotswand.... zette zich af.... en sprong.... Benen hield hij stijf gesloten en de handen dicht tegen zijn lijf aangedrukt. In duizelingwekkende vaart suisde hij omlaag, ogen gesloten, met ingehouden adem. Hij voelde hoe zijn lichaam in het water verdween en onmiddellijk sloeg hij krachtig armen en benen uit om zijn val te stuiten. Hij bemerkte, dat zijn lichaam vaart minderde en begon dan snel naar boven te zwemmen. Het was gelukt.

Vanaf de Hurricane stond men in angstige spanning af te wachten totdat zijn hoofd boven water zou verschijnen. En toen dit gebeurde ging er een luid hoera-geroep op ter begroeting.

Met krachtige slagen zwom Templar nu in de richting van het vliegtuig, dat op ongeveer vijftig meter van hem verwijderd lag. Hij lachte in zichzelf bij de gedachte, dat Dutchy en de anderen hem voor het nakijken hadden gehad. Al hun hoop hadden ze gevestigd op dit laatste ogenblik. Ze hadden er steevast op gerekend, dat zij het touw hadden moeten vasthouden om hem er langs te laten afzakken. Doch Templar was geen man, die nodeloos risico's nam en daarom had hij de voorkeur gegeven aan een gevaarlijke sprong om de kans te ontlopen zijn hele onderneming te verknoeien.

— John...., hoorde hij plotseling een kreet.

Het was de stem van Maryse geweest.

— John...., klonk het weer, kijk uit....

Hij keek op en zag hoe Collins als een razende naar binnen vloog en met een geweer uit de cabine te voorschijn kwam. De Amerikaan stelde zich op het uiterste punt van de drijver op en riep:

— Zwem rustig door.... er zit een krokodil achter je aan.... ik haal hem omlaag....

Templar kreeg een schok. Een krokodil? Zou hij dan voor de tweede maal in zijn leven met een dergelijk beest geconfronteerd worden?

Templar begon te zweten en vroeg zich af wanneer hij het dodelijke schot zou horen. Hij hoorde het ondiep met grote snelheid op hem afschieten.

Toen donderde het schot door de stilte. Een geweldig geplons achter zich, en toen nogmaals een schot.

Op hetzelfde ogenblik had Templar de drijver van de Hurricane bereikt. Hij werd door James omhoog gehesen en sloeg zijn hand om Collins' schouder.

— Dank je, Phil, zei hij eenvoudig. Dat was op het kantje....

Templar liet zich in een rieten stoel vallen en streek zich met de hand over het voorhoofd. Maryse kwam reeds aandragen met een glas brandy, dat zij hem tussen de lippen goot. Onmiddellijk voelde de avonturier zijn krachten terugkeren. De emotie van de levensgevaarlijke sprong en de aanval van de krokodil hadden zijn zenuwen enige tijd verlamd, doch nu voelde hij zich weer beter.

— Wat wordt de koers, sir? vroeg James, die in de deur van de cockpit stond.

— Bombay...., antwoordde Templar.

Collins was inmiddels begonnen met behulp van een hamer en een breekijzer een der kisten open te slaan. Dit viel niet mee. Ze waren goed gesloten, doch eindelijk kraakte het harde hout en Templar keek lachend toe hoe de deksel er af ging.

Toen deinsde Collins achteruit. Templar's gezicht betrok en hij sprong overeind om een blik in de kist te werpen....

Stenen lagen er in, niets dan kiezelstenen, grote en kleine, schelpen en slakkenhuizen....

Van geld of juwelen was geen spoor te bekennen....

De verslagenheid was groot en niemand waagde het een woord te spreken. Onmiddellijk werden ook de andere vier kisten opengeslagen en toen schoot de Hurricane vooruit. Sneller, steeds sneller ging het en toen verhief de grijze vogel zich ten hemel.

Alle vijf de kisten bevatten waardeloze voorwerpen, zoals men er op de stranden millioenen aantreft. Hoofdzakelijk schelpen om de kisten niet te zwaar te maken. Maar van bankpapier of juwelen was geen spoor te bekennen. Het duizelde Templar en hij liet zich ontmoedigd in een stoel vallen.

— Alles voor niets...., zuchtte hij.

Niemand durfde een woord te spreken. Allen waren ze te zeer aangegrepen door deze verschrikkelijke vaststelling van feiten. De teleurstelling was bijna te groot om gedragen te worden.

Doch Templar was de eerste, die zichzelf tot de werkelijkheid terugriep. Hij stond op uit zijn stoel, ging voor Collins en Maryse staan en legde zijn handen op hun schouders.

— We hebben pech gehad, jongens, zei hij. Maar de moed daarom niet verloren. We zullen zijn vermogen vinden.

Collins, noch Maryse, noch Ravitz waren hier zeker van en zij lieten hem maar praten, doch Templar stevende naar de cockpit toe, trok de deur open en zei:

— Van koers veranderen, James, we dalen voor het eiland Gâleh....

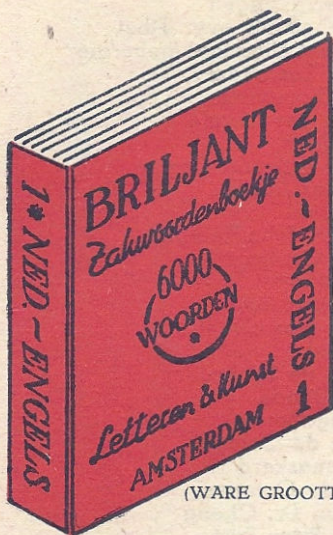
In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nocht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil

In voorbereiding:

- Nr. 55 - Het grote debacle

Gaat U naar 't buitenland?



(WARE GROOTTE)

Overwin dan Uw
taalmoeilijkheden met

BRILJANT

75^c

per deeltje

fr. 12.50

Het kleinste zakwoorden-
boekje, gemakkelijk in vest-
zakje of damestasje.

formaat 5 × 5½ cm

Verkrijgbaar:

- No 1 - Nederlands Engels
- No 2 - English-Dutch
- No 3 - Nederlands-Frans
- No 4 - Français-Hollandais
- No 5 - Nederlands-Duits
- No 6 - Deutsch-Hollandisch
- No 8 - Nederlands-Maleis

RUIM 6000 WOORDEN PER DEELTJE VAN 400 PAGINA'S

Verkrijgbaar bij elke Kiosk en goede Boekhandel of zendt een
postwissel met opgave van de gewenste nummers en U ontvangt
omgaand deze boekjes franco thuis per post

UITGEVERIJ LETTEREN EN KUNST
Spuistraat 9 - Den Haag - Telefoon 114096

Voor België: De Internationale Pers, Antwerpen (Berchem), Kortemarkstr. 18
Telefoon 95895